

Galateni - Comentarii F. B. Hole

Autoritatea apostolică primită direct de la Dumnezeu (vers.1,2) La începutul epistolei sale Pavel nu numai că le făcea cunoscut epistola sa, dar și sublinia faptul că avea acest loc direct de la Dumnezeu. Ea i-a fost dată nu de la vreun om, nici de la cei doisprezece care fuseseră aleși înainte de el. Nu de la oameni i-a fost dăruită, nici n-a primit-o prin intermediul vreunui om. Dumnezeu i-a fost originea și a ajuns la el prin Isus Hristos. De aceea el avea o plinătate de autoritate pe care n-o aveau învățătorii iudaizanți care îi tulburaseră, pentru că ei în cel mai bun caz pretindeau a fi trimiși de frații din Ierusalim. Mai mult, așa cum spune el, frații care erau împreună cu el în acel timp al scrierii lui, toți erau alături de el în ceea ce spunea în această epistolă. Era multă putere în cuvintele lui!

Epistolă scrisă către toate adunările din provincia Galatiei (v.2) Observăm că el scria nu numai către o adunare creștină, ci către adunările din provincia Galatiei, care în mod evident fuseseră afectate în același fel. Evanghelia ajunsese la ei prin lucrarea lui Pavel, cum se înțelege în capitolul 4.11-15. Ei îi făcuseră o primire minunată și păreau să-i fie foarte devotați. Se făcuseră lucrări de putere printre ei (3.5) și a fost un timp plin de mult entuziasm. Nu ni s-a spus de vreo împotrivire. N-a apărut cineva care să arunce cu pietre în Pavel! Iar în Faptele Apostolilor toate par ignorate. Ni se spune numai că „au străbătut...ținutul Galatiei” (16.6) predicând evanghelia și, mai târziu, „străbătând pe rând ținutul Galatiei... întărindu-i pe toți ucenicii” (18.23). Faptul acesta este semnificativ. Desigur, a fost unul din acele timpuri când lucrarea a rămas mai mult la suprafață – într-un loc pietros. Pentru aceasta nu trebuie să discredităm lucrarea apostolului, pentru că Domnul spune că o lucrare superficială se va găsi când El Însuși avea să fie semănătorul. Totul părea minunat și totuși Duhul Sfânt știa de la început ce anume era dincolo de suprafață, iar când Luca a fost inspirat să scrie cea de a doua lucrare a sa, timpul acesta aparent minunat în Galatia este redus doar la o scurtă menționare.

Christos S-a dat pe Sine Însuși ca să ne smulgă din acest veac rău (v.3-5)

În salutările de la început (vers.3-5) Domnul Isus este prezent într-un fel foarte semnificativ. În adevăr, El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, iar scopul avut în vedere a fost ca să ne smulgă „din veacul rău de acum”. Când vom cerceta mai departe această epistolă vom vedea cum legea, firea păcătoasă și lumea (acestea trei formând veacul cel rău) merg împreună; deoarece legea a fost dată pentru a pune o regulă firii păcătoase și în felul acesta lumea să fie făcută ce ar trebui să fie. Ca rezultat nu a fost altceva decât că legea le-a arătat pe celelalte două în adevăratul lor caracter. Vom vedea, pe de altă parte, că harul evangheliei aduce credința și Duhul, și ne eliberează de lume, care trebuie tratată ca fiind sub condamnare. Prin „lume” se înțelege sistemul ei, și nu oamenii din lume. Ea este astăzi un sistem foarte prezent, deși este judecat și condamnat; de aceea este voia lui Dumnezeu să fim eliberați de acest veac, și cu scopul acesta a murit Domnul Isus pentru noi.

Abaterea spre o evanghelie diferită (v.6,7)

Cu versetul 6 apostolul intră direct în subiectul principal al scrisorii lui. Evanghelia pe care el le-o predicase îi chemase la harul lui Christos, iar acum ei se abătuseră spre un alt mesaj care nu era deloc evanghelia adevărată. El era plin de mirare în fața acestei atitudini cu totul greșită și când citim cuvintele lui solemne putem simți indignarea aprinsă care era dincolo de cele spuse. Ei urmau o „evanghelie diferită, care nu este alta”. Poate ei și-au închipuit că primiseră o versiune nouă și îmbunătățită a vechiului mesaj. Dar nu așa erau lucrurile. Era un mesaj radical diferit și greșit.

De două ori „anatema” față de o altă evanghelie care strică singurul mesaj al mântuirii și al vieții spirituale (v.8,9) În versetul 8 Pavel se gândea cum ar fi dacă el însuși ar strica evanghelia lui Dumnezeu în felul acesta sau chiar un înger din cer ar face lucrul acesta; nu un înger căzut, ci un înger care n-a căzut și ar veni din prezența lui Dumnezeu. Pentru fiecare din cei doi el rostește în mod solemn blestemul lui Dumnezeu. Făcând acest lucru, pare că ar fi anticipat că unii l-ar privi prea dur în acuzația lui și ar vrea să i se împotrivescă. El anticipează aceasta, repetând blestemul, însă de data aceasta arătându-i și mai clar puterea. De fapt nici el, nici vreun înger din cer, n-ar perverti evanghelia, însă unii oameni așa făcuseră printre galateni, încât el spune: „Dacă vă vestește cineva...” „Dacă cineva ar fi înclinat să gândească oarecum că aceasta era doar o izbucnire nervoasă împotriva unor predicatori rivali, să țină seama ce anume era implicat în această situație și va vedea în curând că blestemul acesta era blestemul lui Dumnezeu, cu toată greutatea puterii Sale. Și ce anume era implicat? Să răspundem printr-o anumită exemplificare. Ce am zice, o persoană care pune pe furie otravă în lingurița altuia, este ea vrednică de condamnare? Desigur. Ce gândești despre o persoană care la miezul nopții ar arunca o cantitate mare de otravă în bazinul de apă al orașului? Îți vei exprima sentimentul împotriva unui astfel de fapt. Dar aici erau oameni care stricau mesajul care este singura veste a mântuirii și a vieții spirituale pentru o lume căzută. În ce fel de limbaj Își poate exprima Duhul lui Dumnezeu neplăcerea pentru o faptă ca aceasta? Numai rostind asupra lor blestemul lui Dumnezeu. Veți observa că acești oameni nu contraziceau evanghelia, însă o stricau. Pentru unul care tăgăduiește cu totul evanghelia veți găsi mulți care o strică. Cu îndemănare, ei dau acea întorsătură subtilă care îi falsifică în tot caracterul ei. Să fim atenți împotriva lor.

Dorința de a fi pe placul oamenilor (v.10) Adevăratul motiv care se afla la baza învățăturilor acestor oameni era dorința de a plăcea oamenilor. Aceasta ni se arată în versetul 10. Vom vedea mai departe în epistolă că ei doreau să se glorifice în firea pământească și să-i facă pe galateni să-i urmeze. Vroiau să fie pe placul unor oameni, pentru ca oamenii să meargă după ei și să devină ucenici ai lor. În felul acesta, dedesubtul atitudinii lor era dorința de proprie înălțare.

Evanghelia vestită de Pavel, primită direct de la Domnul Isus (v.11,12) În contrast cu aceștia, Pavel era slujitorul adevărat al lui Christos. El vroia să placă lui Christos, și nu oamenilor. Oamenii puteau să-l critice sau să-l laude, nu conta. Acest lucru era adevărat când îi învăța pe oameni în general, totuși era adevărat și când era vorba de judecarea celor care erau împreună apostoli cu el, cum vedem în capitolul următor. Evanghelia pe care o predica o primise direct de la Domnul Însuși, și aceasta îl ridica deasupra părerilor oamenilor. În această privință astăzi nici un predicator nu poate fi în poziția lui Pavel. Ar fi nepotrivit pentru noi să luăm tonul lui de autoritate. Noi toți am învățat evanghelia prin oameni. Cuvântul lui Dumnezeu n-a ieșit de la noi, ci numai către noi (ca în Cor. 14.36); și de aceea facem bine când ascultăm cu respect ceea ce au să ne spună frații noștri când gândesc ei să ne critice, în orice privință. Chiar și atunci însă, Cuvântul lui

Dumnezeu este cel care are autoritatea finală.

Evangelhia „nu este potrivit omului” (v.11) De asemenea facem bine când nu aducem înainte un obiect care să fie pe placul omului. Însăși evangelhia pe care am crezut-o și pe care poate am predicat-o trebuie să ne ferească de acest lucru, deoarece ea „nu este potrivit omului”, așa cum ne spune versetul 11. Dacă evangelhia a ajuns la noi într-o formă incompletă sau mutilată, atunci fără îndoială n-am realizat acest fapt, dar aici este vorba de aceeași evangelhie pe care o predica Pavel. Nu omul era sursa ei, el n-o primise prin om ca mijloc de comunicare. El o primise prin revelația directă de la Domnul Isus. Ea a venit la el de la Dumnezeu, așa cum a fost și cu apostolia lui, după cum am văzut în versetul 1. Prin urmare avea pe ea pecetea lui Dumnezeu, și nu a omului. Trăsătura caracteristică a evangelhiei este deci „potrivit lui Dumnezeu” și „nu potrivit omului”. Ce este potrivit omului onorează pe om, măgulește pe om, glorifică pe om. Evangelhia spune omului adevărul umilitor despre sine însuși, dar îl glorifică pe Dumnezeu și împlinește scopurile pe care le are El. Chiar și numai acest fapt ne pune la îndemână un test foarte potrivit, dacă ceea ce auzim ca evangelhie este în adevăr evangelhie. „Îmi place să-l ascult pe Dl x” se spune, „el vorbește rezonabil. Are multă înțelegere pentru toți. Are o astfel de credință în umanitate încât te face să te simți mai plin de speranțe și mai mulțumit în această lume nemulțumită”. Chiar așa! Fapt este că totul se arată în întregime potrivit omului, și prin urmare totul este plăcut omului natural. Totuși este greșit, nu aceasta este evangelhia lui Dumnezeu. La prima vedere s-ar putea să apară că, deși Pavel vorbește, în cel din urmă verset din 1 Corinteni 10 este o contrazicere a acestor cuvinte. Dacă totuși este citit întregul capitol, de asemenea și cel dinainte, se va vedea că acolo punctul principal este că orice credincios trebuie să aibă cea mai mare prețuire și grijă posibilă pentru fratele său mai slab, și pentru toți oamenii. De aceea ei trebuie să se ferească de orice pricină de poticnire și să caute folosul tuturor. Aici, pe de altă parte, este vorba de adevărul evangelhiei. Trebuie să ne împotrivim, oricât ar costa, tendinței de a modifica sau a reduce ceva din ea pentru a fi pe placul oamenilor. Aici nu poate fi nicidecum compromis.

Pavel în iudaism, înainte de a se întoarce la Dumnezeu (v.13,14)

De la versetul 14 până la sfârșitul capitolului apostolul istorisește unele lucruri din viața lui, desigur, pentru a susține ceea ce spusese în versetul 12. Mai întâi, el amintește ce îl caracteriza când era încă neîntors la Dumnezeu. În viața lui el avea un mare zel pentru tradiția iudaică și un progres în iudaism care întrecea pe contemporanii săi, cu marea lui persecuție a adunării lui Dumnezeu. De două ori în versetele 13 și 14 vorbește despre „iudaism”, expresie care se află în Noul Testament numai aici. Este semnificativ, pentru că galatenii căzuseră în cursa de a încerca să aducă în evangelhie chiar ce era esențial în iudaism. Ei urmau să realizeze – și noi de asemenea – că iudaismul nu poate fi suplimentar evangelhiei, ci îi este antagonic. Pavel fusese scăpat de el prin întoarcerea sa la Dumnezeu.

Trei fapte: punerea deoparte din pânțele mamei, chemarea prin har, descoperirea Fiului lui Dumnezeu în el (v.15,16)

Ne sunt arătați trei pași din viața lui Pavel. Întâi el a fost pus deoparte de Dumnezeu chiar înainte de nașterea sa. Apoi a fost chemat prin harul evangelhiei. În al treilea rând, Dumnezeu l-a descoperit pe Fiul Său în el, pentru ca El să fie tema mărturiei lui printre națiuni. Deși Pavel prin naștere era un evreu pur, a avut nevoie să fie pus deoparte ca și cum ar fi fost păgân, și a fost scos din iudaism – un punct foarte important pentru galateni. Mai mult, el a fost pus deoparte pentru a sluji lui Dumnezeu, cu un caracter care i-a fost hotărât prin felul revelației care a ajuns la el. Era descoperirea Fiului lui Dumnezeu, și nu doar a lui Mesia al lui Israel. Desigur, Domnul Isus a avut amândouă aceste aspecte, însă în cel dintâi caracter i s-a arătat lui Pavel și, așa cum știm din alte texte ale Scripturii, El i-a apărut în felul acesta din glorie. Din acel moment măreț de pe drumul Damascului, Pavel știa că Isus din Nazaret, pe care îl disprețuise, era Fiul lui Dumnezeu. Și această descoperire a fost nu numai către el, ci în el. Folosirea prepoziției „în” ar indica faptul că revelația a fost făcută în întregime în Pavel. Dacă te duci la un observator astronomic poți vedea luna printr-un telescop. Vei vedea minunățiile de pe suprafața ei, munții, craterele ei. Totuși ele nu vor rămâne în ochii tăi, pentru că totul dispare când nu te mai uiți la telescop. Cu Pavel însă nu era tot așa. Fiul lui Dumnezeu care era în glorie a produs o impresie permanentă în Pavel, și în felul acesta el putea să-l predice ca pe Cel pe care îl cunoștea, nu numai că ar fi cunoscut ceva despre el.

Caracteristică a lucrării apostolului: nu s-a dus la cei din Ierusalim, ci s-a dus în Arabia (v.17-24) Aceasta a caracterizat lucrarea și slujirea unică a apostolului, și de la început i-a dat o demnitate deosebită față de alți oameni, chiar față de cei mai aleși. De aceea n-a avut nevoie să se ducă imediat la Ierusalim, după întoarcerea sa la Dumnezeu. S-au scurs trei ani înainte de a vedea pe vreunul din cei care erau apostoli mai înainte lui, și atunci a văzut numai pe Petru și pe Iacov pentru scurt timp. În Fapte 9 nu se amintește despre vizita sa în Arabia și de aceea se poate doar presupune când a avut loc. Foarte posibil, ar fi fost între versetele 22 și 23 din acel capitol, iar întâmplarea ieșirii lui din Damasc, fiind coborât prin zid într-un coș ar fi avut loc când se întorsese din Arabia. Dacă așa este, înseamnă că îndată după aceasta l-a vizitat pe Petru. Referitor la toate aceste întâmplări apostolul subliniază în cele scrise galatenilor că adunările din Iudeea doar auziseră despre întoarcerea sa la Dumnezeu; și ele îl glorificau pe Dumnezeu pentru harul și puterea care transformaseră pe cel care îi persecutase, sub care suferiseră, într-un slujitor al lui Hristos. Și toate aceste detalii istorice, să ne amintim, sunt date ca să înțelegem bine faptul că evangelhia pe care o vestea el ajunsese la el direct de la Domnul.

Cele două părți ale acestui capitol Capitolul acesta se împarte foarte simplu în două părți. Cea dintâi, versetele 1-10, în care apostolul istorisește ce anume a avut loc cu ocazia celei de a doua vizite a lui la Ierusalim. Partea a doua, versetele 11-21, în care el spune despre incidentul de la Antiohia, nu mult timp după cea de a doua sa vizită la Ierusalim și care a avut o însemnătate importantă în legătură cu problema care era printre galateni.

Cea de a doua vizită a lui Pavel la Ierusalim (v.1,2) Cea dintâi vizită a fost cam la trei ani după întoarcerea sa la Dumnezeu (1.18), iar cea de a doua, fiind 14 ani mai târziu, a fost cam la 17 ani după acel timp, și este în mod evident ocazia despre care avem multe informații în Fapte 15. Acel pasaj deci ar trebui citat mai înainte de a merge mai departe. Fapte 15 începe cu menționarea: „Și unii, coborând din Iudeea”, învățau circumcizia ca esențială pentru mântuire: Să notăm că nu sunt numiți „frați”. În Galateni 4 ei sunt numiți „frați falși strecurați pe ascuns”. Deci chiar de la început aflăm oameni necredincioși venind printre sfinții lui Dumnezeu, cu toată vegherea și grija apostolică. Este trist lucru când ei se strecoară, cu toată grija credincioșilor. Și mai trist este când se mărturisesc și practică principii care le lasă ușa deschisă ca să poată intra. În Fapte 15 citim că „ei au hotărât” că era necesară o vizită la Ierusalim. Aici însă Pavel ne dă o vedere dincolo de amănuntele călătoriei și ne arată că el „s-a suit potrivit unei descoperiri”. Ispita fusese probabil puternică, să le facă față și să-i învingă în Antiohia pe acești frați falși, însă i s-a descoperit de către Domnul să ducă această discuție la Ierusalim, unde s-ar fi susținut mai mult vederile celor care i se împotriveau. Era o mișcare îndrăznească; însă în felul acesta înțelepciunea lui Dumnezeu păstra unitatea în adunare. Ca

rezultat al ascultării lui de această descoperire, problema a fost rezolvată împotriva atitudinii acestor frați falși chiar în locul unde erau cei mai mulți dintre cei care îi simpatizau. Dacă ea s-ar fi rezolvat printre cei dintre națiuni din Antiohia, cu ușurință s-ar fi putut provoca o ruptură.

Libertatea pe care o avem în Hristos (v.3-5) Mai departe în Fapte 15.2 se spune că „și alți câțiva dintre ei” s-au suit cu Pavel și Barnaba la Ierusalim. Iar aici se spune că printre acești „alți câțiva” era și Tit, un grec. Aceasta aducea problema în forma ei cea mai dificilă. Apostolul n-a cedat nimic adversarilor săi. Nu s-a supus lor nici măcar pentru un ceas (v.5) și ca rezultat Tit n-a fost obligat să fie tăiat împrejur. Așa fiind lucrurile, atitudinea lui Pavel cu privire la Timotei, cum vedem în Fapte 16.1-3, este cu atât mai remarcabilă. Este o ilustrare a felului cum să te împotrivești cu tărie în anumite împrejurări și să cedezi în altele. În cazul lui Tit circumcizia ar fi fost cerută ca să stabilească un principiu care lovea însăși rădăcina evangheliei. În cazul lui Timotei nu era înaintea lor un astfel de principiu, întreaga problemă fiind clarificată, și Pavel a făcut acest lucru pentru ca Timotei să poată avea libertatea de a sluji și printre iudei și printre națiuni. Prin naștere Timotei era pe jumătate iudeu și putea spune și el: „ca să câștig pe iudei” (1 Cor. 9.20). Pentru Pavel însuși și pentru corinteni, tot așa și pentru noi, atât circumcizia cât și necircumcizia nu sunt „nimic” (1 Cor. 7.19) Se poate să observi vreun slujitor al lui Hristos lucrând în același fel și astăzi. Stai o clipă înainte de a-l acuza cu severitate de inconsecvență. Poate s-a purtat cu un discernământ dat de Dumnezeu în cazurile în care tu nu vedeai nici o diferență. Apostolul vorbește despre „libertatea noastră pe care o avem în Hristos Isus” (v.4). Era libertatea de a refuza circumcizia când era vorba de robia legalismului, și totuși peste un an sau mai mult să-l practice, când nu era implicat acel principiu.

Cei din Ierusalim de acord cu evanghelia predicată de Pavel (v.6-10)

În timpul vizitei acesteia la Ierusalim apostolul Pavel a prins ocazia de a spune în mod oficial apostolilor care era evanghelia pe care el o predica printre națiuni. Deși ea fusese primită direct de la Domnul, el nu era mai presus de gândul că s-ar fi putut strecura vreun amănunt greșit în înțelegerea revelației lui. Aceasta ar fi indicată de ultima parte a versetului 2. Totuși de fapt nu era nici un fel de problemă. Cei mai instruiți dintre apostoli și bătrânii din Ierusalim nu aveau de adăugat nimic la evanghelia lui Pavel când au discutat despre ea. Ei au recunoscut că Dumnezeu îl chemase în mod clar pe Pavel ca să ducă evanghelia în lumea națiunilor, în timp ce Petru avea o însărcinare asemănătoare pentru iudei. De aceea cei trei apostoli mai bine cunoscuți, după ce au recunoscut harul dat lui Pavel, și-au exprimat comuniunea și buna înțelegere cu el în lucrarea lui. Faptul acesta a avut o însemnătate hotărâtoare în situația în care se prezenta printre galateni. Dacă oamenii care căutau să lucreze în Galatia îl atacau pe Pavel, ca nefiind autorizat în ceea ce făcuse, el era gata să li se împotrivescă, arătând că el își primise de la Domnul mesajul, prin revelație directă. Aceasta îi dădea autoritate. Dacă, pe de altă parte, ei îl atacau ca pe un om care lucrase în felul acesta pe baza propriei lui autorități și în felul acesta fiind în opoziție cu cei care erau apostoli înainte de el, el răspundea acestei minciuni prin faptul că Iacov, Petru și Ioan arătaseră încredere deplină în el și aveau comuniune cu el în toate câte avuseseră loc în timpul consfățuirii.

Pavel îl înfruntă pe Petru în Antiohia (v.11-14) Îi rămăsese să arate că fusese un timp când chiar Petru cedase oarecum influenței unor oameni care se asemănau cu cei care se împotriveau lui Pavel, și să le spună cum i se împotrivesc și temeiurile pentru care se procedase în felul acesta. Nu se menționează în Fapte vizita aceasta a lui Petru în Antiohia, dar în mod evident ea a avut loc după hotărârea consfățuirii din Ierusalim istorisită în Fapte 15. În acea consfățuire Petru a vorbit în favoarea primirii celor întorși la Dumnezeu dintre națiuni, fără să li se impună ținerea legii lui Moise. El prezentase legea ca „un jug pe care nici părinții noștri, nici noi n-am fost în stare să-l purtăm”. În Antiohia însă, când unii au coborât de la Iacov, având vederi stricte cu privire la valoarea circumciziei, el n-a mai vrut să mănânce cu credincioșii dintre națiuni, se reținea și se separa. Exemplul lui a avut mare greutate și alții l-au urmat – chiar și Barnaba care mai înainte fusese cu Pavel, așa cum ni se istorisește în Fapte 15.2 și 12.

Departa de adevăr în lucruri mici (v.14) Fără îndoială fapta aceasta ar fi părut multora un lucru foarte mic – o prejudecată neînsemnată de trecut cu vederea, un amănunt la care să zâmbești. Pentru Pavel a fost cu totul altfel. El a înțeles că sub felul aparent mărunț în care Petru se separa când era vorba de a mânca împreună cu cei dintre națiuni erau în primejdie principii importante, și că fapta lui Petru nu era dreaptă, „după adevărul evangheliei”. De am pricepe toți gândul atât de puternic prezentat aici! Depărtarea de adevăr, chiar în felul cel mai grav, ni se prezintă în general sub împrejurări aparent neînsemnate și nevinovate. Mulți dintre noi ar fi fost gata să spună: „O, Pavel, ce om sever este! Cât de greu să-i fi pe plac! De ce să faci atâta agitație pentru un lucru mărunț? Dacă Petru vrea să mănânce acum numai cu iudeii, de ce să nu-l lăsăm în pace? De ce să stricăm liniștea din Antiohia și să aducem întristare?”. Deseori suntem neștiutori de intențiile lui Satan. El știe că ne vom abate de la adevăr cu ceva care apare nevinovat în sine. Cu această ocazie să notăm că ideea că adunarea în timpul apostolic ar fi fost un loc de pace și lipsit de neînțelegeri nu este susținută de Scriptură. De la început adevărul a trebuit câștigat și menținut prin luptă – mare parte din ea internă și nu numaidecât cu lumea din afară. Nu avem nici un drept să așteptăm absența conflictului și a tulburării în zilele noastre. În mod sigur apar ocazii când pacea poate fi dobândită numai prin compromis, iar cel care vede mai mult și de aceea este constrâns să-și ridice vocea ca protest, trebuie să fie pregătit de a fi acuzat ca lipsit de dragoste. Fără acest protest se menține pacea, însă este pacea stagnării și a morții spirituale. Cel mai liniștit loc dintr-un oraș plin de gălăgie este cimitirul. De aceea, atenție!

Pavel i-a spus lui Petru înaintea tuturor (v.14) Dacă ne vom găsi într-o poziție în care vom simți că suntem obligați moral să ne ridicăm glasurile, să ne rugăm cu stăruință ca să fim în stare să facem acest lucru într-un fel asemănător cu al lui Pavel. „Când am văzut....i-am spus lui Chifa....”. Tendința noastră este să ne spunem plângerea către un altul, în locul celui cu vina. Notăm, de exemplu, în Marcu 2, că atunci când fariseii obiectează lucrării pe care o făcea Domnul Isus, s-au dus să spună ucenicilor Săi ce nu le plăcea (v.16), iar când a fost vorba de ucenici, au obiectat înaintea Domnului Isus (v.23,24). Este bine să ne facem ca o regulă, când este necesară o muștrare, s-o facem direct persoanei la care se referă, și nu în spatele ei. Totuși Pavel a făcut acest lucru „înaintea tuturor”. Motivul pentru care a procedat în felul acesta este că greșeala lui Petru afectase pe mulți alții și devenise publică. În cea mai mare parte din cazuri ar fi o greșeală să se facă o muștrare publică. Multe greșeli trebuie să nu devină publice, și să fie tratate cu credincioșie și har într-un fel personal. Greșeala publică totuși trebuie tratată public. Pavel și-a început critica punând lui Petru o întrebare bazată pe felul lui de viețuire mai dinainte. Petru abandonase obiceiurile strict evreiești pentru viața mai liberă a celor dintre națiuni, așa cum el însuși spuse în Fapte 10.28. Cum ar fi putut atunci să se retragă în mod consecvent din poziția aceasta într-un fel care însemna că de fapt cei dintre națiuni ar trebui să trăiască după obiceiurile iudeilor.

Afirmarea unui adevăr comun și lui Petru și lui Pavel: îndreptățirea prin credința lui Isus Hristos (v.15,16) În versetele 15 și 16 avem afirmarea care a urmat întrebării apostolului. În afirmația aceasta Pavel putea pune pe Petru alături de el și Petru nu putea tăgădui acest adevăr. „Noi”, spune el. „Noi, din fire iudei”, am recunoscut că la îndreptățire nu se ajunge „din faptele legii, ci prin credința în Isus Hristos” și de aceea ne-am întors de la lege la Hristos, pentru a fi socotiți drepti prin El. Mulțumim lui Dumnezeu, așa a fost.

A doua întrebare: imposibil ca Hristos să fie slujitor al păcatului (v.17) Acum vine o a doua întrebare. Dacă ar fi fost adevărat, așa cum atitudinea lui Petru părea să dea o sugestie, că și atunci când am avea parte în toate virtuțile lucrării lui Hristos, am avea nevoie totuși de încă ceva, cum ar fi ținerea legii sau observarea obiceiurilor evreiești, pentru a ne completa îndreptățirea – atunci n-ar fi discreditat Hristos? Pune această întrebare cu o vigoare extremă a limbajului – nu este El atunci un „slujitor al păcatului” și nu un slujitor al dreptății? A pune o astfel de întrebare înseamnă a-i da și răspunsul. Nicidecum!

A doua afirmație: fapta lui Petru, ca o construire din nou a zidului despărțitor dintre iudei și națiuni (v.18) Cuvintele acestea au fost urmate de o a doua afirmație în versetul 18, care trebuie să fi căzut ca un ciocan pe conștiința lui Petru. Atitudinea lui Petru ar fi putut sugera că Hristos putea fi un slujitor al păcatului; dar era de asemenea fără îndoială de natură a zidi din nou zidul despărțitor dintre iudeii și națiunile care sunt în Hristos, pe care evanghelia îl dărâmasese și pe care Petru însuși îl distrusese prin fapta lui de mai înainte în casa lui Corneliu. Petru trebuie să fi fost greșit într-unul din cazuri. Dacă ar fi fost corect acum, ar fi fost greșit mai înainte. Dacă ar fi fost corect mai înainte, ar fi fost greșit acum. A rămas convins ca unul care greșise. De fapt acum era greșit. Mai înainte lucrase așa cum fusese învățat de Dumnezeu într-o viziune. Acum el lucrase impulsiv, sub influența temerii de om. În aceste câteva cuvinte ale lui Pavel, Duhul lui Dumnezeu dăduse pe față adevărata stare lăuntrică a atitudinii lui Petru, oricât de nevinovată ar fi părut multora. Numai două întrebări și două afirmații, dar cât de mult au realizat! Ele au distrus cu totul falsa poziție a lui Petru.

Adevărul evangheliei prezentat într-un fel personal și experimental (v.19,20) Îndată Duhul lui Dumnezeu l-a condus pe Pavel să prezinte adevărata poziție. Observase de la început că Petru și cei împreună cu el „nu umblă drept, după adevărul evangheliei” (v.14) și de aceea foarte simplu, totuși în foarte puține cuvinte, prezintă adevărul evangheliei. De asemenea îl arată nu numai ca o doctrină, ci ca un lucru al experienței – propria lui experiență. Acum nu mai spune „noi”, ci „eu” de vreo șapte ori în versetele 19,20. În Fapte avem exemple izbutoare a predicării evangheliei de către Pavel. În Romani 1-8 avem expunerea evangheliei prin pana lui. În Galateni 1 avem apărarea evangheliei – prin explicarea trăsăturilor ei caracteristice. Acum avem să vedem adevărul evangheliei. În versetele de încheiere al celui de al doilea capitol Pavel vorbește numai despre sine. Mai înainte (v.15-17) spusese „noi” pentru că vorbise de adevărul general recunoscut de creștini, inclusiv de Petru. Acum însă el vine la adevărul pe care atitudinea lui Petru îl provocase. Apostolul Pavel se bucura de acest adevăr într-un fel personal și experimental.

Am murit față de lege (v.19) În acel moment Petru avusese legea înaintea sufletului său: trăia pentru lege. „Pentru mine”, spune Pavel, în adevăr, „Îl am pe Dumnezeu, și nu legea în fața sufletului meu, și pentru El trăiesc”. Cu cât mai mare este Dumnezeu, descoperit acum în Hristos – decât legea pe care a dat-o El. Dar ce l-a eliberat pe Pavel de lege, sub care fusese altădată, ca și Petru? Moartea l-a eliberat. El murise față de lege, și aceasta prin însăși lucrarea legii, cum spune în versetul 19. Răstignit împreună cu Hristos; nu numai substituire, dar și identificare cu Hristos în moartea Lui (v.20) Cu toate acestea, el era viu și îl confrunta cu îndrăzneală pe Petru. Atunci cum murise el față de lege? Și în ce sens era adevărat că el murise prin (v.19) lege? La aceste două întrebări se răspunde cu aceste cuvinte mărețe: „Am fost răstignit cu Hristos”. În aceste cuvinte îl vedem pe Pavel luând adevărul evangheliei și dându-i o explicație personală, pentru sine însuși. Domnul Isus, în moartea Sa, a fost nu numai Substitutul celui credincios, purtându-i păcatele, dar El S-a și identificat pe Sine însuși cu noi în starea noastră de păcat, fiind făcut păcat pentru noi, deși El însuși nu cunoștea păcat. Atât de real și adevărat a avut loc faptul acesta, încât unul din lucrurile pe care trebuie să le cunoaștem, ca subiect al doctrinei creștine, este că „omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El” (Rom.6.6). Răstignirea lui Hristos este deci răstignirea a tot ce eram noi, niște copii căzuți ai lui Adam. Dar aici avem faptul că și-a luat el însuși pentru sine acest adevăr. Fiind răstignit împreună cu Hristos, el a murit față de lege. Aici din nou răstignirea lui Hristos a fost nu numai fapta oamenilor răi. Văzută din punct de vedere divin, partea ei principală este văzută ca un act al lui Dumnezeu prin care El a fost făcut păcat pentru noi și în care a purtat pentru noi blestemul legii (3.13). Murind sub blestemul legii, Hristos a murit prin lege; și fiind răstignit împreună cu Hristos, Pavel a fost în stare să spună că prin lege a murit față de lege (v.19), ca să trăiască pentru Dumnezeu. Puterea acestui pasaj măreț poate ne-ar deveni mai clară dacă vom vedea ce spun cele 5 prepoziții folosite: Ca să trăiesc pentru Dumnezeu (v.19) Pentru (ca să) arată scopul avut în vedere. A trăi pentru Dumnezeu înseamnă a trăi cu Dumnezeu ca Scop al existenței tale. Cu Hristos 2. Cu vorbește de identificare sau asociere. Am fost răstigniți cu Hristos datorită acestei identificări complete pe care El a înfăptuit-o în moartea Sa pentru noi. Prin urmare moartea Lui a fost moartea noastră. Am murit împreună cu El. 3. Trăiesc acum în trup. În, aici arată caracterul. Deși răstigniți, trăim. Suntem oameni care încă trăim pe pământ, totuși nu mai trăim viața care ne caracteriza mai înainte. Trăim o viață de un ordin nou, care se rezumă la un cuvânt: Hristos. Saul din Tars fusese răstignit cu Hristos. Totuși persoana cunoscută de Saul din Tars încă trăia. Trăia încă, totuși într-un fel nou. Când te uita la el, vedeai nu caracterul lui Saul din Tars, ci al lui Hristos. Ținând seama de aceasta, el nu și-a menținut vechiul nume, ci în curând a fost cunoscut ca Pavel, care înseamnă „Cel mic”. Trebuia să fie mic pentru ca Hristos să locuiască în el. 4. în credința în Fiul lui Dumnezeu. Acest în ne îndreaptă spre Obiectul care stăpânea sufletul lui Pavel și făcea posibil acest caracter nou de viață. Îndată, când viața pe care o trăim acum în trupul nostru muritor se va termina, vom trăi prin vederea Fiului lui Dumnezeu. Până atunci trăim prin credința în El. Când credința este activă în noi, El este o realitate plină de strălucire înaintea sufletelor noastre. Cu cât mai mult El este înaintea noastră în mod obiectiv, cu atât El se va vedea în noi în mod subiectiv. 5. Substituire: S-a dat pe Sine însuși pentru mine. Pentru (gr.hyper), aici, este prepoziția substituirii. Ea ne introduce în ceea ce era puterea și motivul care constrângea viața minunată a apostolului. Dragostea lui Dumnezeu îl constrângea, și această dragoste se arătase în moartea Sa care ne-a substituit. Experiența spirituală bogată care ne înflăcărează inimile Am putea face sumarul acestor fapte astfel: inima lui Pavel era plină de dragostea Fiului lui Dumnezeu care murise pentru el. Nu numai că a înțeles identificarea sa cu Hristos în moartea Lui, dar el a și primit-o cu toată inima, în toate rezultatele ei, și și-a găsit Obiectul care îl satisfăcea în Fiul lui Dumnezeu în glorie. Ca urmare, sentința morții se afla peste tot ce era de la firea pământească, și Hristos trăia în el și caracteriza viața lui, și astfel Dumnezeu însuși, așa cum S-a revelat în Hristos, devenise singurul Scop al existenței lui. În felul acesta era situația cu Pavel; este tot așa și cu noi? Faptul că omul nostru cel vechi a fost răstignit este tot atât de adevărat pentru noi ca și pentru Pavel. Noi am murit împreună cu Hristos ca și el, dacă în adevăr suntem credincioși. Dar am adus faptul acesta în experiența noastră, așa cum a făcut Pavel, încât să fie pentru noi nu numai un lucru al doctrinei creștine (foarte important la locul lui), dar și un lucru al experienței bogate spirituale, care transformă și înobilează viețile noastre? adevărul curat este că cei mai mulți dintre noi am realizat lucrul acesta într-o măsură extrem de mică. Și care este secretul? Foarte simplu, secretul este că am fost atât de puțin captivați de semnificația iubirii Sale. Realizarea noastră a minunăției jertfirii Sale pentru noi este prea slabă. Convingerile noastre cu privire la grozăvia stării noastre

de păcat n-au fost prea adânci și de aceea întoarcerile noastre la Dumnezeu au fost comparativ puțin adânci. Dacă mergem înapoi la sursa lor, explicația se află aici, așa gândim. Să cântăm cu toți, cu mai multă hotărâre: Reînsuflește lucrarea Ta, Doamne, Înalță Numele Tău prețios! Și în fiecare inimă, dragostea Ta Să fie aprinsă ca o flacără! Dacă în fiecare inimă dragostea este aprinsă ca o flacără, vom face progres în direcția cea dreaptă.

Nu lepăd harul lui Dumnezeu (v.21)

Cuvintele de încheiere ale apostolului în ultimul verset al acestui capitol implică simplu că poziția pe care o luase Petru fusese de așa fel încât conduce la „lepădarea” sau „punerea la o parte” a harului lui Dumnezeu. Ar fi putut da de înțeles, după toate, că dreptatea ar putea veni prin lege, și ar fi putu duce la concluzia că Hristos ar fi murit „în zadar” sau „degeaba”. Ce concluzie dezastruoasă! Totuși aceasta ar fi fost concluzia logică. Și, pentru că a ajuns aici, sosise momentul pentru un apel sever către galateni. Acest apel îl avem în versetele cu care începe capitolul 3.

Ca oameni fără minte, deși Hristos răstignit le fusese vestit (v.1)

Apostolul îi numește „fără minte” sau „neînțelepți” pentru că nu avuseseră simțul spiritual de a vedea încotro îi conduceau acești învățători falși. Parcă fuseseră fermecați și sub vraja răului, încât au fost conduși pe marginea concluziei înspăimântătoare că Hristos ar fi murit în zadar – că moartea Lui fusese de fapt mare greșeală! Ei erau pe marginea acestei prăpăstii, și raționamentele întepătoare ale apostolului veniseră ca un fulger de lumină în mijlocul întunericii lor, descoperindu-le pericolul. Ceea ce făcea atât de pronunțată lipsa lor de înțelepciune era faptul că mai înainte fusese predicat cu credincioșie Hristos răstignit. Pavel însuși îi evanghelizase și, atât printre corinteni cât și printre, galateni, crucea fusese tema importantă a lui. Era ca și cum Hristos ar fi fost răstignit chiar înaintea ochilor lor.

Ei primiseră și Duhul Sfânt – nu din faptele legii (v.2-4)

Totodată, ca rezultat al primirii cuvântului crucii pe care îl adusesese Pavel, ei primiseră și Duhul Sfânt. Dar în ce fel și pe ce principiu primiseră ei Duhul Sfânt? Din faptele legii, sau din auzirea credinței? Nu este decât un răspuns la întrebarea aceasta. Ca să răspundă: „Am primit Duhul din faptele legii”, ar fi fost o imposibilitate pentru galateni, așa cum Pavel știa foarte bine. De aceea el nu se oprește să răspundă la propria lui întrebare, ci îndată trece, în versetul 3, la o altă întrebare bazată pe ea. După ce au primit Duhul prin auzirea credinței, aveau să sfârșească în firea lor? Începe Dumnezeu cu noi o lucrare pe baza unui principiu, opus? Oamenii sunt destul de dezordonați. Când planurile lor dau greș, ei fac schimbări de felul acesta. Dar oare Dumnezeu lucrează haotic? Dau vreodată greș planurile Lui, încât are nevoie să le schimbe? Galatenii erau „fără minte”, dar erau ei în așa fel fără minte încât să-și imagineze așa ceva? Și erau ei înșiși pregătiți să schimbe și să înlăture ca fără valoare tot ceea ce mai înainte pentru Hristos aveau să fie tratate ca zadarnice, fără valoare? Ce fel de întrebări se puneau! Când le citim, nu suntem noi conștienți de forța lor zdrobitoare?

Credința și Duhul merg împreună; legea și firea omului sunt legate împreună (v.3-5)

Dar de ce vorbea apostolul despre faptul de a sfârși în carne, adică în firea lor? Mai întâi, pentru că ea este în mod particular opusă Duhului; și în al doilea rând, pentru că ea este pusă în legătură cu legea. Aceasta completează quartetul conținut în versetele 3 și 4. Credința și Duhul merg împreună. Duhul este primit ca rezultat al auzirii credinței, și El este puterea vieții celei noi pe care o avem în Hristos. Legea și firea omului (carnea) sunt legate împreună. Legea a fost dată ca omul în firea lui s-o îplinească, dacă ar putea. De fapt el n-a putut. Legea nu putea pune un frâu înclinațiilor pe care le are firea păcătoasă; pentru că firea păcătoasă „nu se supune legii lui Dumnezeu, căci nici nu poate” (Rom.8.7). Totuși aici galatenii înclinau să se întoarcă de la Duhul atotputernic la firea lor care, deși plină de putere pentru rău, era cu totul neputincioasă pentru bine. Era în adevăr nebulie! În versetul 5 apostolul repetă întrebarea pe care o pusesese în versetul 2, însă într-o altă formă. În versetul 2 ea se referea la galateni. Cum primiseră ei Duhul? Aici se referă la sine însuși. În ce fel și pe baza cărui principiu lucrase el când venise printre ei cu mesajul evangheliei? Se făcuseră minuni printre ei și, când evanghelia a fost crezută, Duhul lui Dumnezeu a fost primit. Toate erau pe baza faptelor, sau a credinței? Încă o dată el nu face o pauză ca să le dea răspuns, știind foarte bine că numai un singur răspuns putea fi dat la galateni. În schimb el apelează îndată la cazul lui Avraam, pentru ca ei să înțeleagă că mai înainte de a fi instituită legea, Dumnezeu stabilise credința ca mijlocul binecuvântării pentru om.

Fii ai lui Avraam, toți cei ce au credință (v.6-9) Chiar de la început credința a fost calea binecuvântării omului, așa cum descoperă foarte clar Evrei 11. Totuși faptul acesta a venit clar la lumină cu Avraam, chiar în timpurile Vechiului Testament. Geneza 15.6 îl prezintă foarte clar, și versetul acesta este citat aici, ca și în Romani 4.3 și în Iacov 2.23. Avraam a fost tatăl evreilor, care aveau circumcizia ca semn al lor exterior, iar într-un sens mai adânc și spiritual „tatăl tuturor celor care cred” (Rom.4.11) Învățătorii iudaizanți încercaseră să convingă pe galateni să adopte circumcizia, pentru că prin aceasta să-i pună într-un fel de poziție evreiască, devenind copii ai lui Avraam într-un fel exterior. Ar fi fost un lucru de incitație săracă, dacă s-ar fi comparat cu adevăratul israelit prin naștere. Dar dacă ei erau „din credință” niște credincioși, erau copii ai lui Avraam, și aceasta în sensul cel mai adânc posibil, așa cum arată versetul 7. Orice credincios este un copil al lui Avraam într-un sens spiritual; și nu numai atât, dar așa cum ne arată versetul 9, fiecare credincios intră în binecuvântarea lui Avraam. Versetul 8 arată la ce se referă binecuvântarea lui Avraam. Era nu numai binecuvântarea lui personală, ci și faptul că în el vor fi binecuvântate toate națiunile. Nu numai că a fost socotit drept înaintea lui Dumnezeu și a primit binecuvântările care sunt în legătură cu dreptatea, dar bilioane din toate națiunile aveau să se bucure de o favoare asemănătoare, care avea să ajungă la ele „în el”.

Atotștiința atribuită Scripturii (v.8) Dumnezeu este atotștiutor. El vede mai dinainte ceea ce va face, oricare ar fi împrejurările. Dar aici atotștiința aceasta este atribuită Scripturii! Este un fapt remarcabil, desigur! Cuvântul Scripturii este al lui Dumnezeu, și de la El însuși și de aceea trebuie să fie identificat îndeaproape cu El. Oamenii să fie atenți cum îl mănuiesc. Sunt oameni care tăgăduiesc cu totul și iau în derâdere Scriptura; sunt și aceia care teoretic îi dau onoare, și totuși îl strică. Și unii și alții vor recunoaște la judecata lui Dumnezeu, al cui Cuvânt este el. Scriptura însăși vede mai departe, și ea le spune care le va fi soarta.

Contrastul dintre blestemul legii și binecuvântarea credinciosului Avraam (v.9,10)

De la început până la sfârșit acest capitol 3 este plin de contraste. Pe de o parte avem legea și lucrările pe care le cere ea, firea omului către care legea își făcea cerințele, și blestemul care cădea când cerințele legii erau călcate. De cealaltă parte aflăm credința evangheliei, Duhul

dat și binecuvântarea primită. Am vorbit despre contraste, dar de fapt rămâne un singur contrast, arătat în afară într-o varietate de căi diferite. Duhul Sfânt și firea păcătoasă a omului sunt arătate în contrast în versetul 3. Acum în versetul 10, aflăm blestemul legii în contrast cu binecuvântarea credinciosului Avraam. Blestemul era rostit împotriva oricui nu stăruiește să facă toate lucrurile pe care le cerea legea. Niciunul nu stăruia, și de aceea toți cei care erau sub lege ajungeau sub blestem. Era de ajuns să fii sub „faptele legii” – adică a sta sau a cădea în propria ta relație față de Dumnezeu prin răspunsul pe care cineva îl dădea cerințelor legii – pentru a fi sub blestem. Omul fiind ceea ce este, îndată ce stă cineva înaintea lui Dumnezeu pe această bază, este pierdut.

Cel drept va trăi prin credință (v.11,12) Iudeii, care avuseseră legea, n-o puteau împlini. Totuși ei priveau la lege ca fiind mijlocul îndreptării lor. Mulțumiți cu o ascultare foarte superficială față de unele din cerințele lor, ei „căutau să-și stabilească propria lor dreptate”, așa cum scria Pavel în Romani 10.3. Desigur, în felul acesta ei au greșit cu totul, pentru că în însăși Scripturile lor fusese scris că „cel drept va trăi prin credință”. Și credința nu este pe principiul pe care este bazată legea. Întreaga situație se putea rezuma în felul acesta: prin lege oamenii vin sub blestemul legii; prin credință oamenii sunt îndreptați și trăiesc.

Hristos făcut blestem pentru noi (v.13) Blestemul pe care îl pronunța legea era o sentință perfect dreaptă. Iudeul fiind pus sub lege, blestemul ei rămânea peste el, și avea să fie purtat pe drept, dacă nu avea să fie înlăturat de la el. În moartea lui Hristos a fost purtat blestemul, și în felul acesta iudeul credincios este răscumpărat de sub el. În zilele lui Moise blestemul fusese pus în mod special în legătură cu cel care murea ca păcătos, fiind atârnat de lemn. Mulți din zilele de altădată, citind Deuteronom 21.23, se vor fi mirat de ce blestemul era legat în felul acesta de moartea pe lemn, deosebită de moartea prin alte mijloace, ca omorârea cu pietre sau cu sabia. Acum noi știm. La timpul potrivit Răscumpărătorul avea să poarte blestemul pentru alții, în felul acesta omorând legea, fiind atârnat pe lemn. Este un alt caz al felului cum Scriptura vede mai dinainte!

Binecuvântarea Duhului Sfânt care depășește binecuvântarea lui Avraam (v.14)

Purtarea blestemului era în vederea dăruirii binecuvântării. Versetul 14 ne spune acest lucru, prezentând binecuvântarea în două feluri. Întâi, este „binecuvântarea lui Avraam”, care este dreptatea. În al doilea rând este darul Duhului, o binecuvântare care depășește binecuvântarea lui Avraam. Una din frumusețile lucrării lui Hristos este că acum dreptatea este partea celor credincioși dintre națiuni, cum este și pentru copii lui Avraam după trup. Toți cei care cred sunt într-un sens spiritual copii ai lui Avram, așa cum ne spune versetul 7. În zilele Vechiului Testament era promis Duhul, cum vedem de exemplu în Ioel 2.28,29. Noi care credem, fie iudei, fie națiuni, primim Duhul acum. În felul acesta prin credință anticipăm binecuvântarea de care se vor bucura oamenii în ziua mileniului. Pentru moment totuși apostolul nu continuă subiectul Duhului Sfânt. În capitolul 4 vom învăța ceva cu privire la semnificația locuirii Sale, și în capitolul 5 avem o dezvoltare a binecuvântărilor Sale. Aici, în capitolul 3, este urmărit subiectul legii și locul pe care ea l-a avut în căile lui Dumnezeu, și aceasta pentru a ne conduce la dezvoltarea poziției caracteristică unui creștin – așa cum se precizează în cele dintâi versete ale capitolului 4 – care este tema centrală a epistolei. Și mai întâi de toate unele dificultăți sunt clarificate pe parcurs; tot așa, se dă răspuns unor concepții greșite și obiecții care vin dintr-o vedere falsă a funcțiilor legii, ținute de învățătorii iudaizanți, introduse de ei în mințile galatenilor.

Binecuvântarea dată prin promisiunea care culminează în Hristos (v.15-18) Cele dintâi dintre acestea se află în versetele 15-18. În gândirea multora legământul legii punea în umbră legământul promisiunii făcut cu Avraam. Dar, așa cum am văzut, legământul legii în mod inevitabil nu aduce altceva decât blestem. La binecuvântare se poate ajunge numai pe calea legământului promisiunii care culminează în Hristos. Nu se poate ajunge parte prin lege și parte prin promisiune. Versetul 18 spune clar acest lucru. Moștenirea binecuvântării, dacă ar fi prin lege, nu poate fi prin promisiune. Fapt este că binecuvântarea a fost dată prin promisiune. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Dar legea nu intenționa să fie un fel de revizuire a testamentului original, un fel de adaos, cum se spune? Nicidecum, pentru că așa cum spune versetul 15, nu putea fi nici desființat, nici să i se adauge ceva. Este un șiretlic vechi al oamenilor necinstiți să obțină înlăturarea unui document care nu le place, introducând un adaos atât de contradictoriu clauzei principale încât să strice întregul. În mod normal aceasta nu se admite printre oameni; și nu ne putem închipui ca legământul promisiunii lui Dumnezeu să fie mai puțin sfânt decât documentele omenești. Legea, care nu a fost dată decât după 430 de ani, nu l-a desființat. Nici nu i-a fost adăugată în așa fel ca să-i modifice simplitatea binecuvântată. Niciodată n-a intenționat să facă vreunul din aceste lucruri.

Legământul avea în vedere pe Hristos, numit Sămânța (v.16) Versetul 16 merită o notare specială, nu numai pentru că declară într-un mod clar că de la început legământul l-a avut în vedere pe Hristos și lucrarea Sa de răscumpărare, dar și pentru felul remarcabil în care apostolul face caz de precizarea Vechiului Testament. Duhul Sfânt l-a insuflat în așa fel că întregul punct să depindă de cuvântul „Sămânța”, la singular și nu plural. Prin aceasta Duhul Sfânt arată cât de deplin insuflat era felul cum vorbea El altădată. Nu numai că fusese insuflat fiecare cuvânt, dar și forma cuvântului. Insuflarea a fost nu numai verbală, adică având în vedere cuvintele, ci chiar literală, adică având în vedere literele. Acceptând argumentul lui Pavel exprimat în aceste versete, o altă dificultate s-ar putea prezenta pentru oricine. Dacă legea, dată peste 400 de ani după Avraam, n-a avut vreun efect asupra legământului de mai înainte, nici nu l-a desființat, nici nu l-a modificat, nu se pare că a fost lăsată fără vreun scop definit? Unul care ar obiecta ar putea spune că o doctrină de felul acesta ar lăsa legea lipsită de orice scop, și ar simți că este cazul să pună o întrebare grea, spunând simplu: Atunci ce rost are legea?

Hristos, Sămânța lui Avraam (v.16) Dar de ce în Avraam? Cum se putea să fie așa ceva? Se înțelege atunci când citim pasajele din Geneza care se referă la acest fapt. Promisiunea binecuvântării i-a fost dată întâi când Dumnezeu i-a adresat cea dintâi chemare, în capitolul 12.3. După aceea i-a fost confirmată în 18.18. Din nou, în 22.16-18 promisiunea este mărită și aflăm că împlinirea avea să fie prin „Sămânța” care este în Hristos, așa cum ne spune și versetul 16 din Galateni 3. Apoi mai departe, promisiunea este confirmată lui Isaac și respectiv lui Iacov, în 26.4 și 28.14; și în amândouă aceste cazuri este menționată „Sămânța”. Odată introdusă, Sămânța nu este niciodată omisă, pentru că totul, pe calea împlinirii lor, este în adevăr dependent de El. Binecuvântarea era deci numai în Avraam, deoarece în ce privește trupul, Hristos cobora din Avraam. Iudeii se lăudau ei înșiși cu Avraam, ca și cum el ar fi fost de toată importanța în sine însuși. Galatenii fuseseră ispițiți să se alieze ei înșiși cu Avraam, primind legământul lui, circumcizia. Dar adevărata virtute se afla nu în Avraam ci în Hristos. Și însăși circumcizia care avea să-i alieze în partea din afară cu Avraam, de fapt avea să-i despartă de Hristos, în care se aflau toate, nu în mod exterior, ci lăuntric și vital. De la început Dumnezeu intenționa să-i binecuvânteze pe păgâni (sau națiunile) prin credință. Nu a fost un gând al Său de mai târziu. Cât de plin de har a fost planul Său! Și cât de încurajator este el pentru noi să-l cunoaștem! El l-a chemat pe Avraam dintre națiunile care căzuseră în corupție, pentru ca El să poată, în ciuda tuturor defectelor specifice poporului Său, să păstreze o rămășiță din care la timpul potrivit să vină Sămânța, în care toate națiunile să fie binecuvântate, inclusiv Avraam. De aceea națiunile trebuie să fie binecuvântate prin

credință, așa cum a fost Avraam, și nu prin faptele legii.

De ce a fost dată legea (v.19,20)

Este exact întrebarea cu care începe versetul 19. Răspunsul este foarte scurt și pare să aibă două aspecte. În cel dintâi loc, ea a fost dată pentru ca păcatele oamenilor să devină, când ea este călcată, niște călcări ale legii. Acest lucru este mai deplin exprimat în Romani 5.13. În cel de al doilea loc, ea a avut un scop folositor în legătură cu Israel, în tot timpul până la venirea lui Hristos, dovedind nevoia pe care o aveau de la El. Ea a fost rânduită prin îngeri și printr-un om mijlocitor, în persoana lui Moise. Iar însuși faptul unui mijlocitor presupune două părți. Dumnezeu este unul; cine este celălalt? Omul. Și deoarece întregul plan a fost făcut să depindă de faptele omului, n-a reușit. Pentru că a convins pe om de călcarea legii, ea a făcut un lucru de foarte mare importanță. Ce este drept și este greșit? Ce cere Dumnezeu omului? Înainte de a fi dată legea era ceva cunoștință, iar conștiința era la lucru, așa cum se precizează în Romani 2.14,15. Dar când a venit legea, au dispărut lucrurile neclare și a dispărut cu totul scuza de neștiință; când vor fi aduși la judecată pentru călcările lor de lege, nu va mai rămâne nicio scuză. Noi, cei dintre națiuni, n-am fost puși niciodată sub ea, dar de fapt știm despre ea, și însăși conștiința noastră despre ea ne va face răspunzători înaintea judecății lui Dumnezeu într-un fel necunoscut tribunilor sălbatici și neluminate de pe pământ. De aceea să luăm seama.

Legea nu este împotriva legământului promisiunii; un îndrumător până la Hristos (v.21-24)

În versetul 21 se ridică o altă întrebare care rezultă din cea mai dinainte. Unii sar la concluzia că dacă, așa cum s-a arătat, legea n-a fost suplimentară legământului promisiunii, ea trebuie în mod necesar să fie în opoziție cu el. Dar nu este așa nicidecum. Dacă Dumnezeu ar fi intenționat să dea omului dreptate prin lege, El ar fi dăruit-o cu puterea de a da viață. Legea îl învăța pe om, îi cerea, îl îndemna, îl amenința și, când ea era călcată, îl condamna la moarte. Niciunul din aceste lucruri nu îi erau omului de folos. Singurul lucru necesar era să dăruiască omului o viață nouă, în care să-i fie tot atât de natural să îplinească legea, așa cum îi este natural acum s-o calce. Aceasta însă legea nu putea face; în schimb ea ne-a dovedit că suntem sub păcat și în felul acesta ne-a descoperit nevoia pentru ceea ce a fost introdus prin Hristos. Deci legea, în loc să fie în vreun fel în opoziție, se potrivește în mod armonios cu toată cealaltă parte a marelui plan al lui Dumnezeu. Până ce a venit Hristos, ea a avut rolul de „îndrumător” (gr. „paidagogos” numai de 3 ori în Noul Testament: 1 Cor. 4.15; Gal.3.24,25) cu o oarecare măsură de control ca îndrumător până ce vine Hristos. Când a venit Hristos, a fost introdusă o ordine nouă de lucruri, și îndreptățirea noastră a fost din credință, și nu din fapte.

O nouă epocă; fii ai lui Dumnezeu prin credință (v.25,26)

Această nouă ordine de lucruri este prezentată în versetul 23 prin cuvintele referitoare la venirea credinței. Din nou în versetul 25 avem cuvintele „după ce a venit credința” și „nu mai suntem sub îndrumător”. Credința se găsea desigur în toți sfinții din zilele Vechiului Testament, așa cum se arată în Evrei 11 și prin pasajul din Habacuc citat aici în versetul 11. Când a venit Hristos s-a revelat credința în Hristos și credința a fost recunoscută public ca fiind calea, și singura cale, prin care omul poate avea a face cu Dumnezeu în binecuvântare. În sensul acesta „a venit credința” și venirea ei marchează o epocă în totul nouă. Prin credința în Hristos Isus am fost introduși în locul plin de favoare de „fii ai lui Dumnezeu”. Cuvântul din versetul 26 este „fii” și nu „copii”. Sfinții de sub lege erau ca niște copii, într-o stare de copilărie; erau nevârstnici și de aceea sub îndrumător. Credinciosul din veacul de acum este ca un copil care a ajuns la majorat și de aceea, dând deoparte stare de susținere a îndrumătorului, își ia locul ca fiu în casa tatălui. Gândul acesta semet, care domină ideea generală a epistolei este mai larg dezvoltat în versetele de la începutul capitolului 4. Totuși înainte de a ajunge la ele, avem trei fapte importante exprimate în cele trei ultime versete din capitolul 3.

Botezați pentru Hristos (v.27) Prin botez ne-am îmbrăcat cu Hristos, ca un lucru exterior. Dacă ne-am fi supus circumciziei, ne-am fi așezat în iudaism și prin aceasta ne-am fi angajat să împlinim legea, pentru a avea îndreptățire. Dacă ne-am fi botezat cu botezul lui Ioan, ne-am fi îmbrăcat cu haina pocăinței mărturisite și ne-am fi angajat să credem în Cel care avea să vină după el. Dar fiind botezați pentru Hristos, ne-am îmbrăcat cu Hristos și ne-am angajat la acea exprimare practică a vieții Lui, despre care se vorbește în capitolul următor sub numele de „roada Duhului”. Ca fii ai lui Dumnezeu, având acum libertate în casă, suntem îmbrăcați cu Hristos ca fapt potrivit de a fi acolo.

Toți una în Hristos (v.28) Mai departe noi suntem „în Hristos Isus” și prin urmare toți suntem una, cu orice deosebire înlăturată, fie națională, socială sau naturală. Când vom ajunge la ultimul capitol vom afla că în Hristos Isus este o creație nouă, care aduce cu sine înlăturarea oricărei deosebiri care erau în creația cea veche. Creația cea nouă este o realitate pentru sufletele noastre, deși încă nu este și pentru trupurile noastre. De aceea încă nu putem lua lucrurile acestea într-un fel absolut. Pentru aceasta trebuie să așteptăm până ce vom fi îmbrăcați cu trupurile noastre de glorie la venirea Domnului. Totuși chiar acum suntem în Hristos Isus și de aceea putem învăța să ne vedem unul pe altul ca fiind ridicați mai presus de aceste deosebiri. Să notăm că ceea ce suntem învățați aici este desființarea acestor deosebiri în Hristos Isus, și nu în adunare. Spunem acestea pentru a ocroti adevărul acesta împotriva oricărei înțelegeri greșite. În adunare, de exemplu, este foarte clar menținută deosebirea dintre bărbat și femeie, așa cum ni se arată în 1 Cor. 14.34,35.

Suntem ai lui Hristos (v.29) Am văzut mai înainte trei lucruri care caracterizează pe cel credincios astăzi, spre deosebire de credincioșii dinainte de a veni Hristos. Suntem „fii ai lui Dumnezeu”; ne-am îmbrăcat cu Hristos”; suntem „în Hristos Isus”. Ultimul verset din acest capitol ne dă un al patrulea lucru: suntem „ai lui Hristos” și, pentru că aparținem Lui, suntem într-un sens spiritual „sămânța lui Avraam și prin urmare moștenitori, nu potrivit legii, ci potrivit promisiunii.

Omul sub lege asemănat cu un copil moștenitor care nu se deosebește de un rob (v.1,2)

Versetele de la începutul capitolului 4 adună gândurile care au ocupat ultima parte a capitolului 3 și le rezumă într-un fel ușor de înțeles. Obiceiul practicat în casele onora înstăriți este folosit ca ilustrare. Moștenitorul averii, atât timp cât era un copil, avea unele restricții, întocmai cum era și cu robii. Niște păzitori și niște administratori îl țineau în ceea ce i se părea lui ca o robie. El avea să facă ce i se spunea, ca și când n-ar fi știut încă de ce. Încă nu i se putea da libertatea deplină a casei și averii tatălui, pentru că priceperea și caracterul lui nu îi erau formate suficient. Totuși tatăl știa când va veni timpul, și era stabilită ziua când el va ajunge la vârsta potrivită pentru a intra în privilegiile și responsabilitățile vieții. În felul acesta erau oamenii lui Dumnezeu în zilele dinainte, sub lege, care le era un îndrumător. Deși copii, erau tratați ca niște robi, și pe drept cuvânt. Nu era vorba de superioritatea lor personală ca sfinți ai lui Dumnezeu, ci simplu, de perioada în care trăiau.

Nu s-a născut om mai mare ca Ioan Botezătorul, totuși cum ne spune Domnul, „cine este mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el” (Mat.11.11). În zilele lor Dumnezeu nu Se descoperise încă pe deplin, răscumpărarea nu fusese încă făcută, Duhul încă nu fusese dat. Până ce aveau să aibă loc aceste trei mari evenimente, nu erau stabilite condițiile care să permită „venirea veacului” poporului lui Dumnezeu. Toate aceste trei lucruri aveau să se împlinească după venirea Fiului lui Dumnezeu.

Cunoștințele elementare ale lumii (v.3)

Când a venit El, poporul lui Dumnezeu a trecut sub îndrumătorul legii, al cărui control era exercitat potrivit „elementelor” sau „principiilor” lumii și a venit sub controlul Duhului lui Dumnezeu, exercitat potrivit principiilor harului și ale lui Dumnezeu. Astăzi greutatea pentru mulți dintre noi este că am crescut în limite ușoare și comode, și prin urmare cunoaștem foarte puțin din purtarea severă a vechiului îndrumător plin de dreptate. Dacă totuși conștiința ne-a fost adusă mai din plin sub avertizarea și condamnarea dreaptă a legii, am avea o mai profundă înțelegere a eliberării care s-a făcut cunoscut prin venirea Fiului lui Dumnezeu.

Venirea Fiului lui Dumnezeu, răscumpărarea, înfierea (v.4-6) Nașterea Fiului lui Dumnezeu a fost evenimentul care a marcat începutul unei noi epoci în relațiile lui Dumnezeu cu oamenii. Treptele prin care a fost inaugurată această epocă nouă ne sunt date de versetele 4-6. Întâi, Fiul lui Dumnezeu S-a născut „din femeie”. În felul acesta este exprimată întruparea Sa, pentru noi garanție că El era un Om, în sensul deplin și propriu al cuvântului. În al doilea rând, se putea spune despre El că „a venit sub lege”. Când a venit El, atenția lui Dumnezeu era îndreptată spre iudei, ca popor care era în relație exterioară cu El și sub răspundere, fiind sub lege. El a venit printre acești oameni, și a luat asupra Sa toate acele responsabilități sub care ei se dovediseră cu totul falși. În al treilea rând, El a făcut răscumpărarea celor de sub lege, în felul acesta eliberându-i din cerințele ei, pentru ca o nouă poziție să poată fi a lor. În al patrulea rând, fiind eliberați în felul acesta, primim „înfierea”. Această poziție minunată, de a fi fii în legătură cu Dumnezeu, este a noastră ca dar fără plată, potrivit scopului Său veșnic. În al cincilea rând, fiind făcuți fii, Dumnezeu ne-a dat Duhul Fiului Său, pentru ca în felul acesta să ne facă în stare să intrăm în cunoașterea și bucuria acestei relații noi, și să răspundem lui Dumnezeu ca Tatălui nostru. Prin Duhul dăruit strigăm: „Ava, Tată!” Cele de mai sus sunt un sumar scurt al acestor versete remarcabile, iar acum să notăm din ele unele puncte importante.

Răscumpești de sub lege ca să câpătam înfierea (v.5,6) Răscumpărarea de care se vorbește în versetul 5 merge mai departe de adevărul pe care l-am întâlnit în versetul 13 din capitolul 3. Am fi putut fi răscumpești de blestemul legii și totuși să fim lăsați încă sub lege, și prin urmare lăsați încă în poziția de robi. Este un fapt glorios că orice credincios este nu numai răscumpești de blestem, dar și de legea care pe drept aducea blestemul; de aceea acum noi stăm în libertatea poziției de fii, și zilele de robie sub „îndrumător” s-au terminat. Notați de asemenea schimbarea de la „noi” în versetul 5 la „voi” în versetul 6. Numai iudeii fuseseră în robia legii, de aceea răscumpărarea de sub lege se aplica la credincioșii dintre iudei, printre care era și Pavel. Prin urmare el spunea: „ca noi să primim înfierea”. Dar pe de altă parte, poziția de fii în care sunt puși creștinii este partea egală a tuturor, fie iudei, fie națiuni prin naștere. De aici și schimbarea către „voi”: „că voi sunteți”. Minunea este că aceia care altădată erau națiuni decăzute, îndepărtate de Dumnezeu, acum sunt fii și fericiți să cunoască dragostea lui Dumnezeu Tatăl prin Duhul care le-a fost dat. Nu Duhul Fiului lui Dumnezeu ne dă locul de fii. Aceasta este partea noastră ca rod al scopului pe care-l are Dumnezeu și ca dar pe baza răscumpărării. Duhul ne face să fim conștienți de această relație și ne dă puterea de a-i răspunde.

Nu mai ești rob, ci fiu (v.7) În versetul 7 apostolul ne aduce fiecare dintre noi, individual, faptul acestei relații minunate. Și nu numai înfierea este o binecuvântare individuală, încât el poate spune: „ești fiu”, dar și moștenirea este individuală. Fiecare dintre noi este „moștenitor prin Dumnezeu”. Aceasta ne arată că atunci când apostolul a folosit cuvântul „moștenitor” în versetul 1 ca o ilustrare a temei lui, dădea o ilustrare prezentă într-un fel foarte exact și literal. Așa este harul minunat al lui Dumnezeu față de noi, cei credincioși, iudei sau dintre națiuni. Îl rugăm pe cititor să facă o pauză în aceste momente și să se gândească la adevărul acesta. Acesta este un fapt stabilit și așa rămâne fără vreo calificare a noastră. Galatenii nu se bucurau de acest fapt. Practic ei se purtau ca și cum ar fi robi și nu fii, totuși apostolul nu spune: „De aceea ar trebui să nu mai fii rob ci fiu”, ci „nu mai ești rob, ci fiu”. Relația noastră nu decurge din înțelegerea noastră sau de răspunsul pe care noi îl dăm, de locul pe care îl avem, nici de comportarea noastră potrivit cu el - ci purtarea noastră decurge din această relație, odată ce este înțeleasă și îi dăm un răspuns. Fiecare dintre noi să-și spună din nou și din nou: „Sunt un fiu al lui Dumnezeu prin Hristos”. Să ne facem timp ca adevărul acesta minunat să pătrundă în fiecare inimă.

Principiul oricărei religii false: a sta înaintea lui Dumnezeu pe baza propriilor tale fapte (v.8,9) Odată ce realitate aceasta ne-a rămas în suflet, vom fi în stare să înțelegem ceea ce a scris apostolul Pavel în versetul 8 și 9. Galatenii fuseseră în trecut în robie, în adevăr, nu în cea a legii, ci a unor dumnezei falși; și acum, după ce au fost aduși să-l cunoască pe Dumnezeu și ca urmare au ajuns în acest loc plin de binecuvântare, să se întorcă din nou la vechiul principiu de a sta înaintea lui Dumnezeu pe baza meritelor lor - sau mai degrabă a lipsei lor de merite? Ce înseamnă aceasta? Principiul legii lui Moise era că fiecare va sta înaintea lui Dumnezeu potrivit propriilor lui fapte. Aceasta este de asemenea principiul fiecărei religii false, și galatenii așa fuseseră în cele dintâi zile ale lor, în păgânism. Iar acum, abătându-se spre iudaism, ei alunecau din nou în vechile principii care sunt slabe și sărace. Cât de expresive adjective! Slabe, pentru că prin ele omul nu reușea să facă ceva care să fie socotit bun. Sărace, pentru că îl lăsa fără nici un merit și fără nici o scuză. Dar dacă vrem să înțelegem cât de slabe și cât de sărace erau, trebuie să le vedem în contrast cu principiile evangheliei și rezultatele ei care fac din noi fii și moștenitori.

Întoarcerea spre principii legaliste - teama ca primirea evangheliei să nu fi fost reală (v.10,11) În versetul 10 apostolul dă un exemplu din lucrurile la care se referea, când vorbea despre întoarcerea lor înapoi la principiile legaliste. Ei respectau sărbători și obiceiuri iudaice. Aceasta părea a fi un lucru neînsemnat, însă era ca niște paie care arătau direcția din care bătea vântul, și îl făcea să se teamă ca nu cumva și ei să fie o lipsă de realitate - ca nu cumva mărturia că primiseră evanghelia să nu fie sinceră, prin urmare și munca depusă cu ei să fi fost în zadar.

Și Pavel, ca și galatenii, în aceeași poziție înaintea lui Dumnezeu (v.12) Acesta era un gând trist și îl ducea direct la rugămintea mișcătoare care urmează în versetele 12-20. Îi roagă mai întâi să fie așa cum era el în experiența și practica lor, deoarece și el și ei erau la fel în ceea ce privește poziția lor înaintea lui Dumnezeu. Ei fuseseră aduși în poziția de fii ca și el, și de aceea aveau toți să umble în libertatea pe care o au fiii. Nu era nicidecum o problemă personală. El nu hrănea nicidecum ceva împotriva lor.

Amintirea primirii deosebit de bună a lui de către galateni (v.13-16) Aceasta l-a făcut să-și amintească de primirea deosebit de bună pe care ei i-au făcut-o când venise printre ei pentru prima dată cu mesajul evangheliei. În acel timp el era în multă slăbiciune fizică și s-ar părea că

vederea i-ar fi fost afectată în mod deosebit. În Fapte 16,6 vedem că cea dintâi vizită a lui în Galatia a fost în prima parte a celei de a doua călătorii misionare. Aruncare cu pietre în Pavel ca să fie omorât avusese loc aproape de sfârșitul celei dintâi călătorii a lui, cum ni se istorisește în Fapte 14.19. Probabil este o legătură între cele două evenimente și această „ispită... în trupul meu”(v.14) care era un rezultat al purtării sale pe care o primise; în același timp era și „țepușul în trup” despre care se vorbește în 2 Corinteni 12.7 . Cu toate acestea, el s-a dus între ei plin de putere și l-au primit cu mare bucurie. Acum se părea că, spunându-le adevărul, el devenise ca un dușman al lor!

Dorința iudaizanților de a-i despărți de Pavel (v.17-19)

Fapt era desigur că învățătorii iudaizanți, care veniseră printre ei urmăreau să facă o înstrăinare între galateni și Pavel, tatăl lor spiritual, pentru a-i determina să le urmeze lor. În versetul 17 apostolul, în câteva cuvinte, dă pe față adevărata lor intenție. „Ei sunt foarte zeloși pentru voi”, spune el, „nu pentru bine”. Ei vor să vă despărță de mine, ca să fiți mai zeloși pentru ei”. Ceea ce dorea Pavel era să-i vadă întotdeauna zeloși după lucruri care sunt în adevăr bune, și aceasta cu atât mai mult când el nu era prezent cu ei. Totuși așa cum erau lucrurile, el nu putea decât să se îndoiască referitor la starea lor. Când îi vizitase pentru prima dată, fusese cu multă frământare și osteneală sufletească. El nu se predica pe sine însuși ci pe Hristos Isus ca Domn, și nașterea lor spirituală a fost urmată de formarea lui Hristos în ei. Pavel urmărea, ca rod al luminii evangheliei, Hristos să ia chip în ei. Atunci se vor termina durerile nașterii în folosul lor.

Copilașii mei, pentru care iarăși sufăr durerile nașterii (v.19,20) Dar veniseră acești învățători iudaizanți și iată! în loc de Hristos, acești oameni, sabatele lor, lunile noi ale lor, circumcizia lor, par să ia chip în ei. Nu e de mirare că Pavel, în dragostea sa arzătoare pentru ei, copiii săi, simțea ca și cum ar trebui să treacă din nou prin durerile nașterii și era nedumerit cu privire la ei. În aceste condiții dorea ca, în loc să stea la distanță și să le comunice prin scris, să fie în mijlocul lor, în stare să judece exact starea lor și să-și schimbe glasul, vorbindu-le spre învățătură, sau să-i mustre, sau chiar să arate cu severitate, după cum era cazul.

Semnificația alegorică a unei întâmplări trăite de Avraam (v.21-26)

Totuși, pentru că ei păreau să fie dornici să se așeze sub lege, aveau cel puțin să fie pregătiți să asculte ceea ce indicase legea. De aceea de la versetul 22 până la sfârșitul capitolului el îi îndreaptă spre semnificația unei întâmplări din viața lui Avraam. Avraam era marele exemplu al credinței și al promisiunii, după cum am văzut în capitolul 3. Totuși înainte de a primi prin credință copilul promisiunii, a avut loc episodul în care prin fapte obținuse un copil, prin Agar. Ismael a fost născut în mod firesc, în timp ce Isaac a fost prin promisiune. Putem vedea că în aceasta era o alegorie și că Agar și fiul ei ne vorbesc despre Sinai, de unde a fost dat sistemul legii care conduce la robie, și de asemenea „Ierusalimul de acum”, adică poporul evreu, care deși este sub lege, este încă în necredință. Creștinul, pe de altă parte, este în poziția copilului promisiunii și în legătură cu „Ierusalimul de sus” care este liber. Iudeul mândru ortodox se putea lăuda că în mod firesc el era un fiu cu adevărat născut din Isaac. Totuși într-un sens spiritual el era un fiu al lui Ismael și în robie sub îndrumător. În adevăr, regimul îndrumătorului venise întâi, și mai târziu venise promisiunea, care s-a materializat în venirea Fiului lui Dumnezeu. Dar aceasta doar a confirmat tipul, pentru că Ismael a venit înaintea lui Isaac. Tipul a fost mai departe confirmat prin faptul că iudeul mândru a persecutat pe creștinii smeriți, așa cum precizează versetul 29.

Cântă – pentru că robia s-a terminat, a venit eliberarea (v.27,28)

De asemenea, adevărul acestei alegorii își află o întărire în cuvintele din Isaia 54.1. Versetul acela arată că Israel în timpul părăsirii sale va fi mai rodnic decât fusese vreodată în relația sa cu Domnul. Și acest verset este o consecință imediată a adevărului glorios prezis în capitolul 53. Avea să fie ca rod al venirii lui Mesia care suferise, și nu ca rezultat al ținerii legii. Când legea a fost impusă pe Sinai nimeni n-a izbucnit în cântare. Foarte curând au fost strigăte ca astfel de cuvinte să nu mai fie spuse în auzul poporului. Totuși când Isaia dezvăluie înaintea noastră istoria minunată a lui Hristos care suferă pentru păcatele celor mulți și învie, cel dintâi cuvânt care urmează este: „Cântați!” s-a sfârșit robia, a venit libertatea!

Prigonirea din partea celui născut în mod firesc (v.29-31)

Din vechime a fost o ciocnire între Ismael și Isaac, după cum este și astăzi între iudaizanți și cei credincioși care stau în libertatea harului lui Dumnezeu. Totuși nu ciocnirea aceasta hotărăște lucrurile, nici prezența celui „născut potrivit Duhului” de către „cel născut potrivit firii”. Ceea ce decide lucrurile este glasul lui Dumnezeu. Și acest glas ajunge la noi în Scripturi. „Ce spune Scriptura?” Aceasta este întrebarea decisivă. Și răspunsul este că „fiul celei roabe nu va moșteni cu fiul celei libere”. Roaba este izgonită în favoarea fiului. Cel care ar sta înaintea lui Dumnezeu pe baza legii, va cădea. Cel care stă în plinătatea harului, stă în adevăr. În adevăr, ferice de noi dacă putem spune cu adevărat: „noi nu suntem copii ai celei roabe, ci ai celei libere”. Atunci stăm în adevăr în Hristos, și Hristos însuși ia chip în noi. Suntem în libertate ca fii, și aceasta este libertate în adevăr.

Prin Hristos eliberați de lege: ca bază a îndreptățirii, a relațiilor cu Dumnezeu și ca regulă de viață (v.1) În cel dintâi verset al capitolului 5 avem ideea principală a epistolei restrânsă în puține cuvinte. Hristos ne-a adus într-o libertate minunată și în ea avem să stăm, refuzând să fim ademeniți din nou în robie. Să ne împrăștiăm amintirile în ce privește extinderea și caracterul libertății în care am fost aduși. În primul rând am fost eliberați de lege ca bază a îndreptățirii noastre înaintea lui Dumnezeu. Aceasta s-a precizat în capitolul 2.16. Suntem „îndreptățiți din credința lui Hristos”. Mai departe, am fost eliberați de lege ca bază a relațiilor noastre cu Dumnezeu. „Înfierea” este a noastră pentru că am fost răscumpărați de sub lege. Aceasta se spune în capitolul 4.5. Ca urmare, în al treilea rând, suntem eliberați de lege ca regulă sau standard al vieții noastre. Aceasta rezultă din tot pasajul de la 3.23 până la 4.7. Atât timp cât copiii lui Dumnezeu erau în poziția de robi, legea era regula de viață pentru ei. Acum, ca niște copii care au devenit maturi în casa tatălui lor, având Duhul Fiului lui Dumnezeu, avem o regulă sau standard mai presus de legea lui Moise – numită „legea lui Hristos” în capitolul 6.2.

A cădea din har (v.4) Libertatea în care suntem aduși, deci, este eliberarea deplină care a ajuns a noastră, fiind făcuți fii ai lui Dumnezeu. Este libertatea despre care spusese Domnul Isus: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8.36). Noi nu mai suntem ca niște robi ai casei, a căror purtare este impusă de regulile potrivite robilor; și a ne așeza noi înșine în gândurile și purtarea noastră în aceea poziție ar fi o amăgire foarte tristă. Înseamnă, în adevăr, a cădea din har, așa cum spune versetul 4. Cuvintele „a cădea din har” sunt luate deseori în sensul că cineva ar fi căzut din mână plină de har a lui Dumnezeu – că unul ca acesta nu mai este mântuit. Însă cuvintele acestea se referă la ceva ce s-a produs în conștiința lor, nu la ceea ce este real înaintea lui Dumnezeu. Versetul 4 spune: „V-ați despărțit de (orice folos de la) Hristos,

voi care vă îndreptățiți prin lege; ați căzut din har”. A căuta să folosești ceea ce este imposibil, să evii îndreptățit prin lege, înseamnă a te abate, a cădea de la har, care este singura bază a îndreptățirii. Dacă ei se considerau ca îndreptățiți prin lege, Hristos era în mod foarte evident respins de gândirea lor, și ei ar fi coborât de la principiul divin și măreț al harului la nivelul cel mai de jos al legii. Și coborârea aceasta este atât de pronunțată și abruptă încât poate fi descrisă numai ca o cădere! Nu este greu să cazi din har. Cât de mulți creștini de nume se fac vinovați de acest lucru! Avem noi claritate în această privință? Stăm noi în libertatea harului în tot ce avem a face cu Dumnezeu?

Legea ca întreg (v.2,3) În versetele 2 și 3 Pavel din nou face aluzie la circumcizie, care era tăișul cu care adversarii lui le atacau libertatea. Fără îndoială, ar fi părut multora să fie un punct mic și neimportant, totuși era cu totul suficient ca să stabilească principiul. Legea este un întreg; dacă te referi la un singur detaliu, trebuie menționate toate detaliile. Este așa cum scrie Iacov: „Cine va păzi toată legea și va greși în una, s-a făcut vinovat de toate” (2.10). Aceasta întărește faptul că dacă legea este călcată într-un detaliu, este călcată în întregime. Ea nu poate fi luată parțial; este un întreg și așa trebuie considerat.

Nădejdea dreptății: gloria (v.4-6) Notăm aici contrastul dintre „voi” din versetul 4 și „noi” din versetul 5. „Voi” – cei dintre galateni care erau tentați să abandoneze în gândurile lor locul în care îi așezase harul. „Noi” – marea parte a credincioșilor care rămăneau în harul evangheliei. Pentru acești „noi” din versetul 5 sunt poziția și privilegiul înaintea lui Dumnezeu, ca fii; dar este o poziție de libertate, ca fiind lăsați în această lume, într-un contrast categoric cu iudeii, care nu au cunoscut niciodată o astfel de poziție. Poziția noastră este de așteptare. Noi nu așteptăm dreptatea, așa cum era cazul iudeilor, care căutau continuu sub lege să-și stabilească o dreptate a lor și niciodată nu ajungeau la ea. Noi avem dreptatea, ca un fapt stabilit în evanghelie, și așteptăm numai nădejdea care este în legătură cu ea. Nădejdea dreptății este gloria, așa cum ne arată Romani 5.2. Acum noi așteptăm gloria, prin Duhul care ne-a fost dat; iar această prin credință, nu pe principiul faptelor legii. Nu este aceasta o poziție de libertate minunată? Cu cât am experimentat mai mult truda și disperarea în căutarea dreptății prin eforturi sincere de a ține legea, cu atât mai mult vom aprecia libertatea și vom înțelege că această credință care lucrează prin dragoste este singurul lucru care contează în Hristos Isus.

Ascultarea de adevăr (vers. 7,8) Altădată galatenii alergaseră așa cum trebuia, acum însă erau împiedicați să mai asculte de adevăr. De notat că „adevărul” nu este ceva care trebuie doar să fie discutat, analizat și înțeles, ci el trebuie să fie ascultat. Noi suntem fii ai lui Dumnezeu, deci trebuie să ne purtăm ca fii. Nu mai suntem sub îndrumător (pedagog), deci nu trebuie să ne mai rânduim viața pe o bază legalistă. Suntem răstigniți împreună cu Hristos, deci nu mai avem ca țință să trăim pentru noi înșine, ci Hristos trebuie să trăiască în noi. Fiecare parte de adevăr pe care o învățăm trebuie să aibă o exprimare practică în noi. Trebuie să fim supuși adevărului. Totuși galatenii se abătuseră nu numai de la ascultarea de adevăr, ci și de la adevărul însuși. Ei fuseseră înduplecați să îmbrățișeze aceste idei noi, care nu veneau de la Dumnezeu, care îi chemase; de aceea ei trebuiau să-și aducă aminte că ideile și doctrinele greșite lucrează ca aluatul. Se lăudau că au îmbrățișat numai câteva lucruri din iudaism, totuși prin aceasta ei deveneau în întregime iudaizați. Aluatul ca doctrină (vers. 9) Expresia din acest verset se găsește și în 1 Corinteni 5.6. Ea ne arată natura aluatului. În Corinteni, aluatul face referire la purtare și la morală. Aici, el se referă la doctrină. De fapt, „aluatul fariseilor” era acela care îi amenința pe galateni, după cum ceea ce îi amenința pe corinteni era ceva apropiat de aluatul saducheilor și al irodienilor. Totuși, gândul apostolului la Domnul și la lucrarea Sa plină de har în suflete îl făcea să fie încrezător că epistola lui de mustrare și de corectare își va avea rezultatul dorit în sufletul galatenilor, iar lucrătorii cei răi, care îi tulburaseră și corupseseră gândirea, urmau să aibă de-a face cu Dumnezeu, în judecata Lui.

Pricina de poticnire a crucii: faptul că ea nu dă nicio onoare omului (vers.11-15) În versetele 11-15 apostolul Pavel își întărește cuvintele cu alte argumente. El nu era un predicator al circumciziei. Dacă ar fi fost, ar fi scăpat de persecuție. Pricina de „poticnire” a crucii constă în faptul că ea nu dă onoare omului; de fapt, ea îl condamnă cu totul. Circumcizia pe de altă parte, presupune că sunt unele posibilități de merit în el, că firea lui poate în felul acesta să facă lucruri folositoare lui Dumnezeu. Și ceea ce este adevărat despre circumcizie poate fi adevărat și despre orice alt ritual făcut cu ideea că este vreo virtute în el. Aceasta explică de ce oamenii îndrăgesc atât de mult ritualurile și rânduielele. Ele aduc în oameni un simț confortabil de mulțumire cu ei înșiși. Crucea face ca toate acestea să fie nimic. De aici vine poticnirea ei.

Legalismul care duce la ceea ce este opus dragostei (v.12-15) Apostolul vroia adevărata libertate a galatenilor și ar fi dorit ca acei care erau atât de zeloși pentru circumcizie să se taie chiar de tot. El subliniază că libertatea nu este permisiune de a păcătui, ci îndemn de a iubi și a sluji. Și această dragoste era ceea ce ținea legea lui Moise. De fapt, în timp ce se lăudau cu legea, ei se mușcau și se mâncau unii pe alții, în loc să se iubească și să slujească unii altora. Așa se întâmplă mereu. Legalismul duce la ceea ce este opus dragostei, și galatenii trebuiau să fie înștiințați ca nu cumva urmărirea sfințeniei prin lege de către ei să-i ducă spre un sfârșit nesfânt, fiind mistuiți unii de alții în certurile și în critica pe care și-o făceau. Ei se vor feri de pricina de poticnire a crucii și vor ajunge cu totul în necazul produs de propria lor putere nesfântă. Este trist de remarcă că acesta este chiar sumarul istoriei creștinătății. În măsura în care a fost refuzată și ocolită pricina de poticnire a crucii, a crescut cearta dezbinărilor și a purtării greșite.

A umbla în Duh (v.16) Cu toate acestea galatenii s-ar fi întors spre Pavel să-i spună: „Ne-ai arătat foarte hotărât cum gândurile noastre cu privire la urmărirea sfințeniei prin ținerea legii sunt greșite; dar ce anume este drept?” răspunsul lui ar începe cu versetul 16: „Spun dar: umblați în Duh”. A umbla este cea dintâi și cea mai primitivă activitate a omului. „A umbla în Duh” înseamnă a avea orice activitate, atât în gândire cât și în vorbire și în fapte, în energia Duhului care ne-a fost dat. Duhul Fiului lui Dumnezeu, care ne-a fost dăruit ca unor fii ai lui Dumnezeu, urmează să ne stăpânească toate activitățile. Aceasta este calea libertății, o libertate care este chiar opusul promisiunii de a păcătui, pentru că umblarea în Duhul ne face imposibilă împlinirea dorințelor firii păcătoase. Venirea unei puteri mai mari ne ridică în întregime deasupra tragerii în jos a uneia mai mici.

Călăuziți de Duhul (v.17,18) Firea păcătoasă nu se schimbă, așa cum arată clar versetul 17. Natura ei, dorințele ei, faptele ei rămân aceleași, și întotdeauna sunt potrivnice Duhului lui Dumnezeu. Dar Duhul este învingător – dacă umblăm în Duhul – împotriva firii păcătoase, „ca să nu faceți” lucrurile pe care altfel le-ați dori. Și atunci, dacă suntem „călăuziți” de Duhul, nu putem fi în același timp sub stăpânirea îndrumătorului – legea. Deci în versetul 16 Duhul este văzut ca Puterea cea nouă în cel credincios, dându-i vitalitatea. În versetul 18, ca noul Conducător, îl ia de mână și îl îndrumă în tot ceea ce este voia lui Dumnezeu. În Romani 8.14 de asemenea Duhul este prezentat drept Călăuzitor. Fiii sunt călăuziți de Duhul. Robii sunt conduși de îndrumător.

Contrast între faptele firii păcătoase și roada Duhului (v. 19-23)

Faptul că există un contrast și contradicție totală între firea păcătoasă și Duhul este foarte clar arătat când ne uităm la rezultatele aduse de fiecare. Versetele 19-21 ne dau lista teribilă a lucrărilor firii păcătoase. Versetele 22 și 23 ne prezintă roada Duhului, ca un ciochine frumos de struguri. Cele dintâi sunt în întregime sub condamnarea lui Dumnezeu și cei care le practică nu vor avea parte de împărăția lui Dumnezeu. Cele din urmă sunt în totul aprobate de Dumnezeu și de aceea nu există lege împotriva lor. În cea dintâi listă aflăm trăsăturile urâcioase care îl caracterizează pe Adam. Cel căzut; în cealaltă, caracterul pe care îl are Hristos. Este de notat contrastul dintre „fapte” și „rod”. Este ușor să înțelegem „faptele”. Pământul e plin de zgomotul lor. Confuzia și distrugerea pe care le aduc ele se văd foarte bine. Pe de altă parte, „roada” crește în tăcere, chiar și în natură. În timpul verii printre livezi nimeni nu este oprit pe loc de vreun zgomot al roadelor care se maturizează. Minunea creșterii lor are loc fără vreun sunet. Tot așa este cu roada Duhului. Este „roada”, notăm, nu „roadele”; și aceasta, pentru că trăsăturile acestea morale plăcute sunt concepute ca un mănunchi; nouă ca număr, totuși toate dintr-o tulpină – Duhul lui Dumnezeu.

Creștinul și-a răstignit firea păcătoasă (v.24)

Trăsăturile acestea ce caracter, plăcute, vor umple împărăția lui Dumnezeu, în timp ce faptele zgomotoase ale firii păcătoase sunt cu totul excluse. Nici un creștin adevărat nu est caracterizat de aceste fapte ale firii păcătoase, deși chiar și un creștin adevărat poate cădea în una sau alta dintre ele, dar va fi eliberat numai prin lucrarea de mijlocire a lui Hristos și cu costul unei mari suferințe pentru el însuși, atât spirituală cât și fizică. A aparține lui Hristos înseamnă că am ajuns la o judecată categorică privitoare la răul firii păcătoase și am răstignit-o; în felul acesta am confirmat în conștiințele noastre judecata împotriva ei, rostită de Dumnezeu la cruce. Este bine să ne întrebăm dacă am cunoscut acest fapt, care este singura atitudine corectă a creștinului. Am pus noi în mod hotărât sentința morții asupra firii păcătoase? Am răstignit-o, împreună cu patimile și poftele ei? Aceasta este mărturisirea pe care am făcut-o, ca niște creștini; dar ne menținem noi la nivelul acestei mărturisiri? Este o întrebare foarte serioasă la care trebuie să răspundem pentru noi înșine. Să dăm timp conștiinței să răspundă.

Umblarea potrivită felului de a fi al vieții noastre (v.25,26)

Trăim prin Duhul, și nu potrivit firii păcătoase. De aceea să și umblăm în Duhul. Umblarea noastră trebuie să corespundă vieții pe care o avem. O pasăre nu-și poate avea viața în aer și totuși toate activitățile ei să fie sub apă. Un pește nu-și poate avea viața în apă și totuși activitățile lui să fie pe uscat. Creștinii nu pot avea viața lor în Duhul și totuși activitățile lor să fie în firea păcătoasă. Ultimul verset al acestui capitol este o altă aluzie foarte clară la galatenii pe care apostolul îi știa bine încotro se îndrepta urmărirea lor falsă a sfințeniei. Dacă și noi am cădea în cursa lor, aceleași rezultate triste se vor arăta și în noi. Numai în Duhul lui Dumnezeu putem reproduce, chiar într-o măsură mică, acest caracter frumos al lui Hristos.

Restabilirea unui care a căzut deodată în vreo greșeală (v.1)

S-ar părea a fi un contrast între versetul 21 din capitolul 5 și cel dintâi verset al capitolului 6. Cel dintâi se referă la cei caracterizați de faptul că fac anumite rele. Cel din urmă ne vorbește despre un om care ar cădea deodată în vreo greșeală. Cei caracterizați de ce este rău nu vor intra niciodată în împărăția lui Dumnezeu, în timp ce omul care a fost surprins de vreun rău trebuie să fie restabilit. Se înțelege de le sine că unul ca acesta este un credincios adevărat. Îndemnul de a restabili pe unul ca acesta este adresat către „voi, cei spirituali”. Nu erau mulți de felul acesta printre galateni, așa cum arată ultimul verset din capitolul 5. A te apropia de un frate căzut într-un spirit de slavă deșartă ar întârâta tot ce ar fi mai rău în el. Pentru a-l ajuta trebuie să te apropii de el cu duhul blândeții. Este de observat că duhul blândeții însoțește în mod necesar spiritualitate; însă deseori întâlnim o spiritualitate falsă aliată fără sfială cu căutarea de a se impune, și aceasta este cu totul opusă blândeții. Un om cu adevărat spiritual este dominat și controlat de Duhul lui Dumnezeu care locuiește în el și de aceea este caracterizat de „blândețea și bunătatea lui Hristos” (2 Cor.10.1). Dar chiar și unul ca acesta nu este dincolo de posibilitatea de a cădea în fața ispitei. De aceea, în timp ce îndreaptă pe altul, trebuie să fie atent la sine însuși.

A împlini legea lui Hristos, purtând poverile altora (v.2-5)

Versetul 2 este un îndemn cu un caracter mai general; ni se aplică tuturor. Avem să împlinim legea lui Hristos – care într-un singur cuvânt este dragostea – și să ne purtăm sarcinile unii altora. Foarte des fratele care cade purtase poveri față de care noi eram străini, și dacă am fi umblat în ascultare de porunca cea nouă din Ioan 13.34, l-am fi ajutat să și le ușureze. Și de ce nu împlinim în felul acesta legea lui Hristos? Ce anume ne împiedică? Noi ne gândim că suntem ceva sau cineva și ne simțim pe noi înșine prea mari și importanți ca să ridicăm poverile altora. Și în tot acest timp ne înșelăm pe noi înșine. Nu suntem „nimic”, așa cum ne spune cu severitate versetul 3. Un om nu este niciodată mai aproape de zero ca atunci când își închipuie că el însuși este cineva – chiar cineva „spiritual”!. Fapt este că avem nevoie de seriozitate în gândire. Avem nevoie să fim pregătiți să facem față faptelor, să ne punem la probă faptele. Dacă facem acest lucru, vom fi aduși jos de la gândurile înalte pe care le-am întreținut. Și dacă în adevăr trecem testul, ne putem bucura de ceea ce este în adevăr al nostru, și nu în ceea ce suntem în estimarea altora. Desigur, fiecare trebuie să-și poarte povara lui, a responsabilității lui individuale înaintea lui Dumnezeu. Nu este contradicție între versetele 2 și 5, deși de obicei sunt folosite aceleași cuvinte, care în grecește sunt diferite. În versetul 2 „poverile” se referă la ceea ce apasă asupra noastră pe calea punerii la probă. În versetul 5 „povara” se referă la responsabilitatea față de Dumnezeu care apasă asupra fiecăruia dintre noi și nimeni n-o poate purta pentru altul.

Responsabilitatea dea da și de a semăna (v.6,7)

Cu versetul 6 apostolul trece la o anumită responsabilitate pe care o au toți cei care primesc învățătură în lucrurile lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie gata să ajute pe cei care îi învață, și aceasta „din toate bunurile”. Din fire suntem creaturi egoiste. Marea majoritate dintre noi ne bucurăm să primim, dar ne arătăm tare zgârciți când este vorba de a da. De aceea sunt scrise versetele 7 și 8 cu înștiințările lor solemne. Ni se spune clar că prosperitatea noastră spirituală depinde de acest lucru, și deoarece suntem foarte pricepuți să inventăm în gândurile noastre multe motive pentru a nu da, ci mai degrabă să strângem la sân cât se poate de mult, apostolul își începe înștiințarea cu aceste cuvinte: „Nu vă amăgiți”. Este ușor să te înșeli tu însuși. Principiul pe care el îl prezintă este fără îndoială adevărat și în multe alte direcții. Aici este în legătură cu îndemnul de a da și suntem aduși față în față cu faptul că ceea ce culegem trebuie să fie în mod inevitabil potrivit cu ceea ce semănăm. Aceasta este desigur o realitate și în ceea ce privește cantitatea, fapt precizat în 2 Corinteni 9.6. Gândul de aici se referă îndeosebi la calitate sau la ceea ce s-ar spune despre felul sau calitatea ei; chiar ceea ce am semănat, aceea vom secera.

A semăna în Duhul și a secera viața veșnică (v.8) A semăna pentru fire păcătoasă înseamnă a-i alimenta dorințele. A semăna în Duh înseamnă a-l ceda Lui locul și a ne hrăni cu lucrurile Lui. Dacă îl practicăm pe cel dintâi, secerăm corupție; pe al doilea, viața veșnică. Putrezirea vine de la firea păcătoasă. Viața veșnică, de la Duhul. În amândouă cazurile este întocmai rezultatul a ceea ce este semănat; este tot atât de normal să obții un câmp de ciulini din semănarea pufului de scaieți – sau grâu din semănarea grâului. În lumina acestui fapt cât de diferite vor apare viețile noastre! cât de multe lucruri care ne-ar părea ciudat, de neînțeles, ni s-ar descoperi a fi perfect naturale, chiar ceea ce am fi putut aștepta, privind la felul nostru de purtare de mai înainte. Stăm nedumeriți, de cutare și cutare experiență au fost partea noastră, în timp ce nedumerirea ar fi trebuit să fie dacă ele n-ar fi fost partea noastră. Ferice de noi când semănatul ar fi fost de așa fel încât o recoltă bogată a „vieții veșnice” va începe să se arate. Nimeni nu poate semăna în Duh, decât numai dacă are Duhul; adică, dacă este adevărat credincios. Având Duhul și având în adevăr viața veșnică în sensul de la Ioan 5.24, secerăm viața veșnică drept consecință a cultivării lucrurilor Duhului lui Dumnezeu. Versetul acesta pune simpli „viața veșnică” înaintea noastră nu ca viața din care trăim, ci ca viața pe care o trăim. În măsura în care cultivăm lucrurile Duhului, obținem și ne bucurăm de toate aceste binecuvântări, aceste relații, această comuniune cu Tatăl și cu Fiul, în care viața se arată din partea practică și experimentală a lucrurilor. Aici deci ni se dă rațiunea pentru care atât de des avem să deplângem slăbiciunea noastră spirituală sau lipsa de vitalitate și de bucurie și de putere în lucrurile lui Dumnezeu. Înaintăm foarte puțin și ne întrebăm de ce. De câte ori am auzit cum s-a pus această întrebare și deseori într-un fel de plângere, de parcă Dumnezeu S-ar purta ciudat, sau întreaga întrebare ar fi înfășurată în mister! De fapt nu este vreun mister în privința aceasta. Lucrurile devin simple când ne întrebăm pe noi înșine: „Ce cultiv eu?” Niciodată nu vom culege smochine din măracini, și nici nu vom secera viața veșnică fără a semăna în Duh. Problema cu cei mai mulți dintre noi în aceste zile este faptul că ne risipim fără rost energia. Nu înseamnă că am cultiva lucruri dăunătoare, ci mai degrabă lucruri fără rost, care nu sunt necesare. Nu suntem ca apostolul care putea spune: „Eu un fac”, în timp ce se rezuma cu toată fermitatea la acel lucru mareț care avea importanță. Ne întrebă unii tineri credincioși: de ce să fim atât de severi în practică și întotdeauna spre „un singur” lucru? Am putea spune: Înlăturați distracțiile „nevinovate”, acele lucruri neserioase, acele lucruri mărunte care îți risipesc timpul, care nu realizează nimic și nu te duc nicăieri. Uplete-ți inima și gândirea și timpul cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu rugăciunea, dăruiește-te pe tine însuși cu toată inima lucrării Domnului Isus, și peste puțin timp înaintarea ta se va arăta tuturor. Observația desigur că ne-am întors la punctul la care ajunseserăm în capitolul 5.16, însă aici suntem cu un pas mai înainte. Acolo ideea principală era mai mult negativă – a nu împlini dorințele firii păcătoase. Aici ea este pozitivă – a secera viața veșnică.

Nevoia de răbdare pentru a secera (v.9) Secerișul nu vine îndată după ce sămânța este semănată. De aceea este nevoie de răbdare, așa cum spune versetul 9. Seceratul va fi la timpul potrivit; și Dumnezeu, nu noi, este Cel care hotărăște când va fi acest timp. Categorie, acest timp va veni. Geneza 8.22 rămâne un adevăr și în legătură cu acest fapt: „semănatul și seceratul... nu vor înceta”.

A face bine tuturor (v.10) După cum am observat mai înainte, acest adevăr important este prezentat aici pentru a-i determina pe galateni, ca și pe noi înșine, la dărnicie, așa cum scrie apostolul în versetul 10. Trebuie să fim darnici și să facem bine tuturor oamenilor; în același timp, casa credinței are prioritate. Prin creație suntem în legătură cu toți oamenii. Prin răscumpărare și prin rezultatele ei ne aflăm în casa credinței. Cea dintâi legătură este naturală și cea de-a doua este spirituală, iar ceea ce este spiritual are întâietate față de ceea ce este natural.

Singura laudă: lauda cu crucea lui Hristos (vers.11-14)

Apostolul Pavel dădea o mare importanță acestei epistole a lui către galateni, după cum vedem în versetul 11: „Vedeți cu ce litere mari v-am scris cu însăși mâna mea”. El luase pana pentru a adăuga cu propria lui mână ultimele rânduri și scrisese cu litere mari. Prin aceasta sublinia cuvintele de încheiere ale epistolei. În versetul 12 el are un cuvânt final cu privire la cei care îi sileau pe galateni să se circumcidă. El le dă pe față încă o dată scopul pe care îl aveau acei oameni: să aibă o înfățișare bună în trupul lor și să scape de persecuția pe care o aduce crucea lui Hristos. Aceasta nu era o acuzație adusă la întâmplare împotriva lor, pentru că, în versetul 13, el o dovedește prin simplul fapt că, în timp ce aceștia îi sileau pe galateni, care erau dintre neamuri, să se circumcidă ca semn al supunerii față de lege, nici ei înșiși nu țineau legea. În felul acesta își dădeau pe față intențiile. Ei doreau să fie în stare să se laude cu un anumit semn în trupul galatenilor și, în felul acesta, să se conformeze spiritului lumii. În contrast cu toate acestea, Pavel își arată poziția proprie. El nu se lăuda cu nimic altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, care a pus sentința lui Dumnezeu asupra firii păcătoase și asupra lumii. Apostolul vorbește despre cruce în aplicația ei cu privire la sine însuși și cu privire la lume. Răstignirea a însemnat nu numai moarte, ci o moarte rușinoasă. Cu alte cuvinte, el spune: „În moartea lui Hristos, sistemul lumii a fost răstignit în ochii mei, iar eu am fost răstignit în ochii lumii. Am lepădat lumea ca pe un lucru de rușine, iar ea mă leapădă pe mine ca pe un lucru de rușine”. Ceea ce trebuie remarcat este că Pavel se lăuda cu acest lucru. El nu era deloc deprimat sau întristat din cauza aceasta.

O creație nouă, potrivit căreia umblăm (vers.15,16)

Cum se putea realiza acest lucru? El cunoștea valoarea crucii și acum avea înaintea ochilor săi creația cea nouă a cărei bază era crucea. Datorită crucii el se afla „în Hristos Isus” și aici este creația cea nouă, iar circumcizia și necircumcizia, amândouă sunt fără importanță. Pavel umbla potrivit acestei reguli, a regulii dată de cruce și de creația nouă. Aceasta este umblarea potrivită fiecărui creștin. Crucea a înlăturat tot ce este rău și împotrivor, fie păcatul sau satan, firea păcătoasă sau lumea. Noua creație introduce tot ce este de la Dumnezeu, și în Hristos Isus. Noi creștinii, aparținem creației celei noi și avem să umblăm potrivit acestei reguli. Pacea și îndurarea sunt cu toți aceștia și peste adevăratul Israel – în prezent desigur fiind inclus în Adunarea lui Dumnezeu. Gândim că apostolul vorbește aici în felul acesta ca să rușineze pe învățătorii iudaizanți care apărau lucruri înșelătoare. În versetul 16 citim pentru ultima oară în epistola aceasta despre „umblarea” celui credincios. Am citit mai înainte despre umblarea „potrivit adevărului evangheliei” și despre umblarea „în Duhul”. Acum învățăm să umblăm potrivit cu regula creației celei noi. Un standard înalt? Totuși nu imposibil, pentru că am fost aduși de pe acum în creația cea nouă în Hristos Isus, chiar dacă suntem încă în trup și firea păcătoasă este încă cu noi. Din nou vedem cum toate acestea sunt adevărate cu privire la noi ca să-și exercite influența în viața noastră chiar de pe acum.

Dovada că era slujitor al lui Hristos: în trupul lui, semnele Domnului (v.17) Epistola se încheie cam poruncitor, așa cum și începuse. Este un simț de reținere în versetele de încheiere. Pavel își avea criticii săi, așa cum știa foarte bine. Ei căutau să-l împresoare, să-i aducă tot felul de insinuări dușmănoase, chiar să-i pună la îndoială apostolia. El îi dă la o parte și pe ei și obiecțiile lor. Romanii aveau un obicei de a-și stigmatiza sclavii și în felul acesta să pună dincolo de orice contestare că ei îi erau stăpâni. Așa era și cu el. El era un rob al lui Hristos mai presus de orice contestare. Bătăile și lovirea cu pietre îndurată în slujba Lui lăsaseră semnele Lui pe trupul lui Pavel. Aceasta era cu mult mai

multe decât puteau spune apărătorii mieroși ai circumciziei când stăteau comozi pe scaunele lor de onoare. Ei nu suferiseră nimic. Ei știau numai să instige pe alții ca să aducă suferință unuia ca Pavel.

Harul să fie cu duhul lor (v.18)Cât despre galateni, ei nu erau instigatori de rele, ci victime, și Pavel le căuta scăparea în harul Domnului Isus. Dacă harul Lui era cu duhul lor, totul avea să fie bine.La fel și pentru noi, concluzia la toate este: „Este bine ca inima să fie întărită prin har” (Evrei 13.9)

clickbible.org